

Žordijs Galserāns

Grenholma metode

Pirmizrāde katalāņu versijai - 2003.gada 29.aprīlī Katalonijas Nacionālajā teātrī (Teatre Nacional de Catalunya), Barselonā. Pirmizrāde spāņu versijai - 2004.gada 13.augustā Valdesas Teātra namā (Palacio Teatro Valdés) Astūrijā.

DARBOJOŠĀS PERSONAS:

FERNANDO

MERSEDESA

ENRIKE

KARLOSS

Tulkojusi Asnate Siliņa

2012

Kāda uzņēmuma konferenču zāle. Kvalitatīvs mēbeļu iekārtojums. Parkets. Sienas apšūtas ar koku. Uz galda - ūdens pudeles un četras glāzes. Miro¹ stila gobelēns - pie sienas.

Dziļumā – dubultās durvis. Vienā sēnā – mazākas durvis. Pa lielu logu iespīd pēdējie rietošās saules stari. Caur to redzamas debesis. Nojaušams, ka konferenču zāle atrodas augstā stāvā.

Vienā no krēsliem sēž Fernando Porta – kādus trīsdesmit astoņus gadus vecs vīrietis. Pievilcīgs. Ģērbies elegantā un modernā uzvalkā. Viņam priekšā, uz galda, - portfelis.

Pēc dažām sekundēm Fernando ieskatās pulkstenī, no portfeļa izņem ekonomikas avīzi un sāk to šķirstīt.

Zvana mobilais. Fernando to izņem no kabatas un paceļ.

FERNANDO: *(Mobilajā)* Jā? Čau, vecīt... Es jau esmu šeit. Jā, gaidu..

Pa dubultajām durvīm ienāk Enrike Fonts. Šķiet, ka Fernando viņu neredz.
Velns, šovakar uz vakariņām? Un kāpēc tu man ātrāk neko neteici? Nē, neiešu. Es nezinu, tu labāk.. Netaisos laizīt pakaļu tiem katalāņiem par dažiem santīmiem! Klausies, esmu tik tuvu, lai tiktu fantastiskā amatā, tā kā manis pēc viņiem vari pateikt, lai viņi iet ratā... Man līdz kaklam pazemoties to idiotu priekšā... Nekad vairs! Es tev zvēru!

Fernando ierauga Enriki.

FERNANDO: *(Mobilajā)* Man tagad jābeidz runāt.

Fernando noliek mobilo. Enrike ir apaļīgs vīrietis, kuram ir pāri četrdesmit. Arī viņš ir ģērbies uzvalkā, bet ne tik mūsdienīgā kā Fernando. Rokā – portfelis, bet mazliet nonēsātāks nekā Fernando portfelis.

ENRIKE: Labdien!

FERNANDO: Labdien!

ENRIKE: Man teica, ka intervija ir šeit..

FERNANDO: Jā, man arī.

ENRIKE: Vai Jūs esat no uzņēmuma?

FERNANDO: Nē, nē. Esmu kandidāts uz...

¹Zoāns Miro (*Joan Miró*) – katalāņu izcelsmes spāņu gleznotājs, skulptors un keramiķis, viens no spilgtākajiem sirreālisma pārstāvjiem. *Tulkotāja piez.*

ENRIKE: Ā, es arī.

FERNANDO: Priecājos iepazīties!

ENRIKE: Abpusēji.

Viņi viens otram paspiež roku. Enrike noliek savu portfeli uz galda. Pāris sekundes valda klusums.

Tu zini kaut ko precīzāk?

FERNANDO: Nē, neko.

ENRIKE: Interesanti šitas viss, nē?

FERNANDO: Jā.

ENRIKE: Neparasti paņēmieni.

FERNANDO: Tā izskatās.

ENRIKE: Kad man to piedāvāja.. Nezinu.. Tas.. nav ierasti. Cik mēs esam, tikai mēs divi?

FERNANDO: Nezinu. Te ir četras glāzes.

ENRIKE: Varbūt tas ir tiem, kas mūs intervēs.

FERNANDO: Varbūt.

ENRIKE: Šitas viss ar to kopīgo interviju ir mazliet.. Kā minimums – ļoti oriģināli. Un vēl jo vairāk – tādām amatam kā šis. Parasti tas viss ir daudz konfidencialāk.

FERNANDO: Man tas..

ENRIKE: Nē, nu man jau arī, bet nu.. Mēs ar tevi neesam pazīstami. Tomēr būtu pavisam iespējams, ka mēs satiktu kādu pazīstamu.

FERNANDO: Nu, un kas?

ENRIKE: Nu, būtu mazliet neērti.

Enrike apsēžas. Pāris klusuma brīži.

Atbrauci ar mašīnu?

FERNANDO: Jā.

ENRIKE: Es arī. *Baigie* sastrēgumi, ne?

FERNANDO: Kā jau katru dienu.

ENRIKE: Es jau esmu bijis trijās intervijās. Nezinu, ko vēl viņi grib no manis zināt. Un tu - cik?

FERNANDO: Trijās.

ENRIKE: Tāpat kā es.

Enrike izvelk kastīti ar sūkājamajām konfektēm.

Ledeni?

FERNANDO: Nē, paldies!

ENRIKE: Es vispār necerēju nokļūt tikt tālu.. Nāku no maza uzņēmuma, un šitas.. Tas taču ir pasaulē otrais uzņēmums mēbeļu un galdniecības jomā!

FERNANDO: Uzņēmums kā jau uzņēmums.

ENRIKE: Jā, bet es nekad neesmu strādājis starptautiskā uzņēmumā. Un tu?

FERNANDO: Es esmu strādājis daudzās darbavietās.

ENRIKE: Un nosacījumi ir vienreizēji! Alga ir.. Labi, nezinu, cik pelni tu, bet man gandrīz vai sanāktu dubultā.. Es uztraucos, ka nokavēšu. Braucu jau pa Kastīliešu, stāvēju sastrēgumā un domāju: „Nokavēsi un visu *sačakarēsi*.” Šādas lietas ir svarīgas. Dažbrīd tieši tādas mazas nianšes ir tās, kas iespaido lēmuma pieņemšanu. Pats esmu pieņēmis darbā cilvēkus, un beigās tas, kas man palīdz izšķirties par labu kādām, ir mazi sīkumi. Ģērbšanās stils, tas, kā man paspiež roku.. Un mašīna. Vienmēr, kad varu, es pavadu līdz mašīnai. Mašīna daudz pastāsta par tās īpašnieku... Tā runā. Dažreiz tu satiec ļoti koptu cilvēku, bet mašīna viņam – kā sūdu bedre.

FERNANDO: Būs jau labi. Tu nenokavēji.

Pa dubultajām durvīm ienāk Mercedes Degasa un Karloss Bueno. Abiem - viens trīsdesmit gadiem. Mercedes ģērbusies elegantā žaketē. Karloss – ikdienišķāk, biksēs un sportiska stila žaketē bez kaklasaites. Auskars vienā ausī.

KARLOSS: (*Mersedesai*) Nu ej, ej!

MERSEDESA: Nē, tu pirmais!

KARLOSS: Nu, lūdzu..

MERSEDESA: (*Smaidot*) Kāpēc? Tāpēc, ka es esmu sieviete?

KARLOSS: Jā, tāpēc, ka esi sieviete.

MERSEDESS: Labi, es eju. Bet ne tāpēc, ka esmu sieviete. (*Pārējiem*) Labdien!

FERNANDO un ENRIKE: Labdien!

KARLOSS: Labdien! (*Stādoties priekšā*) Karloss Bueno.

Karloss sniedz roku Fernando.

FERNANDO: Fernando Porta.

Visi iepazīstoties paspiež roku viens otram.

MERSEDESA: Mercedes Degasa.

ENRIKE: Enrike Fonts.

Visi sasveicinās.

KARLOSS: Vai jūs mūs intervēsiet?

ENRIKE: Nē, nē. Mēs arī esam.. intervējamie.

KARLOSS: Abi divi? Mēs arī.

MERSEDESA: Un kas mūs intervēs?

ENRIKE: Vēl joprojām nezinām.

Mersedesa un Karloss noliek savas mantas.

MERSEDESA: Trīs vīrieši un viena sieviete. Kā vienmēr.

KARLOSS: Divdesmit pieci procenti. Polītkorekti.

MERSEDESA: Tu gan vienmēr esi tik asprātīgs! Atvaino, bet šobrīd polītkorekti ir piecdesmit procenti.

ENRIKE: Jūs esat pazīstami?

KARLOSS: Mēs kopā mācījāties.

MERSEDESA: Nu, es mācījos mazliet vairāk par viņu.

KARLOSS: Mēs viņu saucām par izcilnieci. Bija grūti ar viņu.

ENRIKE: Redzi? Es jau tev to teicu. Tas bija tikai loģiski, ka kāds kādu pazītu.

KARLOSS: Un kas mums tagad jādara?

FERNANDO: Jāgaida, es pieļauju.

MERSEDESA: Mūs iztaujās visus četrus reizē?

KARLOSS: Man tā teica. Intervija ar visiem kandidātiem reizē.

Pauze.

ENRIKE: Atbraucāt ar mašīnu?

KARLOSS: Es, jā.

ENRIKE: *Baigie* sastrēgumi, ne?

KARLOSS: Drausmīgi.

ENRIKE: Labi, ka viņiem vismaz te stāvvietā, citādi...

KARLOSS: Jā, šajā zonā *noparkoties* ir neiespējami.

ENRIKE: Vai jums arī bija trīs intervijas?

KARLOSS: Man - jā.

MERSEDESA: Man arī.

ENRIKE: Un šī ir ceturtais. Vairākas reizes esmu šitam gājis cauri, bet nekad man nav bijušas četras intervijas. Nezinu, ko vēl no manis grib zināt...

Vienā no sienām atveras mazas durtiņas. Tās atveras no augšas uz leju, apstājoties 45 grādu leņķī. Tā ir kā pastkastīte, kas līdz šim brīdim bija noslēpta sienā. Mercedes ir tā, kas atrodas tai vistuvāk.

MERSEDESA: Skat! Tas atvērās.

Klusuma brīdis.

KARLOSS: Nu, paskaties, kas tur ir!

Mercedes paskatās. Pastkastīte aizveras.

MERSEDESA: Aploksne un hronometrs.

FERNANDO: Hronometrs?

MERSEDESA: Digitālais.

KARLOSS: Uz aploksnes – kaut kas rakstīts?

MERSEDESA: Nē. Man to atvērt? (*Tā man jāatver?*)

FERNANDO: Ko tu man prasi?! Es nezinu.

Mercedes atver aploksni.

MERSEDESA: (*Lasot*) „Labdien! Esiet sveicināti! Kā jau iepriekš jums ziņojām, šī ir pēdējā atlases kārtā uz „Dekia” komercdirektora amatu. Jūs esat mūsu pēdējie pretendenti. Mēs apzināmies, ka šī nav ierasta pārbaudes metode. Mēs sekojam mūsu uzņēmuma Zviedrijas centrālā ofisa izstrādātajam protokolam. Ja kādā brīdī uzskatāt, ka kāds no piedāvājumiem, ko izsakām, jums nav pieņemams, jūs varat pamest šo procesu. Durvis ir atvērtas. Tomēr, ja jūs izejat no šīs telpas - lai kāds arī būtu iemesls -, to mēs sapratīsim kā atteikšanos no pretendēšanas uz amatu. Pirmais pārbaudījums ir šāds. Mēs jums ziņojām, ka jūs esat pēdējie pretendenti, tomēr jūs neesat pēdējie četri. Ir tikai trīs īstie pretendenti. Viens no jums ir mūsu personāla atlases departamenta darbinieks. Kopā ar aploksni atradāt arī hronometru. Jums ir desmit minūtes, lai savā starpā atrastu, kurš no jums nav īsts kandidāts. Lūdzu, ieslēdziet hronometru! Labā poga.” Tas arī viss.

KARLOSS: Nu, blāviens..

ENRIKE: Pag, pag.. Tātad viens no mums nav..

KARLOSS: Tas nu būtu skaidrs.

MERSEDESA: Un mums ir jāsaprot, kurš tas ir.

FERNANDO: Un es domāju, ka šī būs intervija..

MERSEDESA: Man te kaut kas jāizdara ar to pulksteni.

ENRIKE: Šeit ir viens kandidāts, kas nav kandidāts. Un mums ir jāatklāj, kurš tas ir.

KARLOSS: Nu to jau mēs sapratām.

ENRIKE: Labs!

FERNANDO: Labs?

ENRIKE: Pārbaudījums. Atklāt, kurš melo. Tas ir labs, jo, protams, kad ienācām, visi domājām, kas esam vienādi, ka esam kandidāti, bet tagad atklājas, ka tomēr - nē.

MERSEDESA: Nu, ko? Slēdzu iekšā?

Mersedesa piespiež hronometra pogu.

Desmit minūtes.

ENRIKE: Nu tad sāksim... Viens no mums nav... īsts.

Pauze. Visi četri saskatās.

MERSEDESA: Tātad tas nozīmē, ka intervētājs ir viens no mums.

FERNANDO: Varbūt tā esi tu.

MERSEDESA: Es? Nē, es tā neesmu.

FERNANDO: Šeit ir kāds, kurš izliekas. Tas var būt jebkurš.

ENRIKE: Mums ir desmit minūtes. Tas nav daudz. Es uzskatu, ka ātrāk būtu atklāt visas savas kārtis, nekā mēģināt pa tiešo saprast, kurš ir blēdis.

FERNANDO: (*Ironiski*) Blēdis.

ENRIKE: Nu, principā, viens ir skaidrs. Jūs abi jau esat pazīstami.

Mersedesa un Karloss saskatās.

KARLOSS: Bet bija pagājis kāds labs laiciņš, kopš mēs nebijām redzējušies.

ENRIKE: Bet, ja viens no jums ir neīstais kandidāts, tad to varēsiet noskaidrot daudz vieglāk. Jūs jau kaut ko zināt viens par otru. Mums ir tikai desmit minūtes. Jūsu interesēs ir to ātri atrisināt, tādā veidā jums būtu viens cilvēks mazāk, par kuru uztraukties. Ko sakāt?

MERSEDESA: Vienu mirklīti. Ļauj man padomāt.

KARLOSS: Tas, ko es zinu par Mercedesu, ir no seniem laikiem, turklāt diez vai tas ir...

MERSEDESA: Pagaidi, Karloss. Pirms runā, padomā!

KARLOSS: Ko tu gribi, lai domāju?

MERSEDESA: Mēs esam tikai četri.

KARLOSS: Jā. Un kas?

MERSEDESA: Nekas. Padomā par to, ko no mums prasa. Ir runa par to, kurš ir spējīgs to atklāt un kurš – nē.

KARLOSS: Ā, jā.

Karloss paskatās uz Fernando un uz Enriki.

FERNANDO: Viņi neko mums neteiks.

ENRIKE: Kāpēc?

FERNANDO: Tāpēc, ka, ja viņi zina kaut ko, tad zina. Un viņi mums to neteiks, jo tādā veidā mums sniegtu priekšrocību, kas viņiem mums nemaz nebūtu jāsniedz. Vismaz es tā nedarītu.

ENRIKE: Nesaprotu.

FERNANDO: Nu, blāviens, mēs taču sacenšamies savā starpā! Viņi neizpauž nekādu informāciju, ko nevēlēties izpaust. Nē, bet vispār šitas ir pagrūti. Te nav runa tikai par spēju atrast, kurš izliekas, bet arī par to, ka ir jāpanāk, lai pārējie kļūdās, jo, ja mēs trīs saprotam, kurš ir neīstais, pasaki man, kam tad vispār šis pārbaudījums ir vajadzīgs.. Visi uzvar, un tad – ko?

ENRIKE: Tur bija rakstīts, ka mums jāatklāj, kurš ir neīstais. Nebija teikts, ka mums savā starpā būtu jāsacenšas.

FERNANDO: Nu, tas jau tāpat ir skaidrs! To nemaz nevajag teikt! Mēs esam trīs, un ir tikai viens amats. Mēs sacenšamies.

MERSEDESA: Nē, viņam ir taisnība. Padomājiet labi! Mums ir jāsadarbojas.

KARLOSS: Jāsadarbojas?

MERSEDESA: Jā, tici man. Es Karlosu nebiju redzējusi kopš Biznesa skolas pēdējām vakariņām. Pirms diviem vai trim gadiem.

KARLOSS: Diviem.

MERSEDESA: Viņš toreiz strādāja vienā farmācijas firmā.

KARLOSS: Es vēl joprojām tur strādāju.

MERSEDESA: Ā, pareizi. Pavisam nesen satiku vienu kolēģi, un viņš man to teica. Tātad viņš tas nevar būt.

KARLOSS: Un tu, Mercedes, biji vienā konsultācijas firmā. Bet neatceros, kura tā bija..

MERSEDESA: ICR.

KARLOSS: Vēl joprojām tur strādā?

MERSEDESA: Nē, tagad esmu vienā bankā. Bet es jums neteikšu, kura tā ir, ja neiebilstat..

Dažas sekundes – klusums. Fernando un Enrike apdomā to, ko ir teikusi Mercedes un Karloss.

FERNANDO: Redzi?

ENRIKE: Ko tieši?

FERNANDO: Ka šitas nekam neder. Viņi abi divi šobrīd var melot. Ja viens no viņiem ir neīstais, tad viņš melo, bet otrs, ja arī to zina, mums neteiks, ka viņš melo, jo jau zina, ka viņš ir neīstais un to neatklās.

ENRIKE: Velns, cik sarežģīti!

FERNANDO: Viņi jau mums izstāstīja savu darba pieredzi, varam tam visam ticēt vai nē. Izstāstām arī mēs tagad savējo, un būsīm visi četri vienādās pozīcijās.

MERSEDESA: Man liekas, ka tu kļūdi vienā lietā. Šis pārbaudījums nav tāpēc, lai noskaidrotu, kurš ir visgudrākais no mums, bet gan lai novērtētu mūsu spēju strādāt komandā. Mums ir jābūt savstarpējai uzticībai. Strādāsim kopā, lai noskaidrotu, kurš ir neīstais.

FERNANDO: Ļoti skaisti! Bet tā kā neīstais mums neteiks, ka viņš tāds ir, mēs nevaram strādāt kopā. Nevar pastāvēt uzticība.

KARLOSS: Man šķiet labi tas, ko teici.. tu.

FERNANDO: Fernando.

KARLOSS: Pareizi, Fernando. Sakiet, no kurienes nākat jūs divi!

ENRIKE: Es esmu komercdirektors pārtikas ražošanas firmā.

FERNANDO: Kurā?

ENRIKE: Viņa neteica, kurā bankā strādā.

FERNANDO: Lieliski! Nu, es arī esmu komercdirektors. Farmācijas firmā. Un tāpēc mani pārsteidz, ka es tevi nepazīstu (*Karlosam*). Es strādāju „Disfarmā”, man nav nekādu problēmu to pateikt. Kurā firmā strādā tu?

KARLOSS: Es arī nedomāju to teikt! Un tagad, kad zinu, ka tu strādā tajā pašā jomā, vēl jo mazāk.

MERSEDESA: Es zinu, kur viņš strādā. Un viņš saka taisnību.

FERNANDO: Un kā es varu zināt, ka tu saki taisnību?

MERSEDESA: Un kāpēc man būtu jāmelo?

FERNANDO: Es tikko to teicu. Ja tu zini, ka viņš strādā šeit, tu tomēr turpināsi to stāstiņu par farmācijas firmu tāpēc, ka tavās interesēs nav mums sniegt kādu priekšrocību.

MERSEDESA: Ja negribi, netici, bet mums ir jādarbomas komandā. Svarīgākais ir, lai trīs patiesie kandidāti sadarbotos, lai atrastu.. blēdi, kā saka viņš. Melot nāktu tikai par sliktu man.

FERNANDO: Nu tad pasaki, kurā bankā strādā, neslēp to no mums! Melot ir tikai par sliktu tev, ne tā?

Mersedesa apdomā, ko viņai vajadzētu darīt.

KARLOSS: Es strādāju „Reventālā”. Pirms tam to neteicu, tāpēc ka.. Tāpēc, ka nē. Bet es domāju, ka ir labāk, ja mēs atklājam visas kārtis, kā saka viņš.

FERNANDO: „Reventālā”? Kopš kura laika?

KARLOSS: Jau piecus gadus.

FERNANDO: Pazīsti Fēlikssu Garrido?

KARLOSS: Nēēēē. Kas viņš ir?

FERNANDO: Un Lauru.. Lauru Sančesu?

KARLOSS: Es pazīstu Lauru Vaskesu.

FERNANDO: Jā, tev taisnība. Viņu sauc Laura Vaskesa.

KARLOSS: Kas ir Fēlikss Garrido?

FERNANDO: Mans brālēns. Vecais jūras vilks. Cik minūtes jau pagājušas?

Mersedesa paskatās hronometrā.

MERSEDESA: Gandrīz četras.

FERNANDO: Labi, turpinām. Manuprāt.. Karloss nemelo.

ENRIKE: Jā, bet tu tagad vari darīt tieši to pašu, ko pirms tam teici, ka darītu viņa. Varbūt – zini, ka viņš melo, un turpini piespēlēt viņam, lai mēs kļūdītos.

FERNANDO: Ja es viņam piespēlēju, tad viņa arī.

KARLOSS: Es nemeloju, un neviens man te nepiespēlē, bet tu.. Klau, piedod, bet es pazīstu „Disfarmas” komercdirektoru, un tu viņam galīgi nelīdzinies.

FERNANDO: Un kas tad ir komercdirektors?

KARLOSS: Pasaki tu to man!

FERNANDO: Viktors Dunsbergs.

KARLOSS: Bet tu man teici, ka esi..

FERNANDO: Komercedirektors, bet Ekstremadūras filiālē.

KARLOSS: To es nepazīstu.

FERNANDO: Nu jau vairs tu nevari tā teikt.

ENRIKE: Un tagad jūs abi divi varat melot.

FERNANDO: Un viņa arī?

ENRIKE: Ja viņa melo, tad tu arī melo.

FERNANDO: Ja viņa meloja, tad tā ir viņas problēma. Kāpēc man būtu jāmelo, ja to dara viņa?

ENRIKE: Tāpēc, ka tu pievienojies viņas meliem, lai piemānītu mani.

MERSEDESA: Es nemeloju. Nevienam nevar pievienoties meliem, ko neesmu teikusi.

ENRIKE: Varbūt nē, varbūt nemeloji, bet ja viņš (*Fernando*) saprot, ka viņš (*Karloss*) melo, viņš domās, ka tu arī meloji un pievienosies taviem meliem, lai arī tie nebūtu meli.

FERNANDO: Vecīt, man liekas, ka nu tu sapinies.

ENRIKE: Nē. Ja viņš nav tas, kas teicās esam, un jūs zināt, ka viņš melo, tad jūs man melosiet, lai saglabātu melus.

FERNANDO: Nedomā tik daudz, var redzēt, ka neesi radis to darīt.

ENRIKE: Es mēģinu saprast situāciju.

FERNANDO: Es tev to paskaidrošu. Ja es melotu, ja es būtu blēdis, tad es jau zinātu, ka viņš strādā laboratorijā, jo mēs esam bijuši uz vairākām intervijām, lai tiktu tik tālu. Mēs esam iedevuši savus CV. Ja es būtu no uzņēmuma, es zinātu visu par viņu un es būtu stāstījis citu pasaciņu, nevis, ka strādāju laboratorijā, jo tad viņš jau no paša sākuma varētu saprast, ka es meloju.

Pārējie trīs saskatās.

ENRIKE: Vari to atkārtot?

FERNANDO: Lai Karloss man pajautā jebko, ko vēlas, par darbu.

KARLOSS: Nē, nav jēgas zaudēt laiku. Es viņam ticu. Tātad tam jābūt vienam no jums diviem. Mercedes, tas par to banku man liekas aizdomīgi. Kāds man to būtu pastāstījis.

MERSEDESA: Tā varētu būt, bet tieši tā paša iemesla dēļ, ja tu strādātu šeit, tev arī kāds būtu to pastāstījis.

KARLOSS: Arī taisnība.

MERSEDESA: Nu, ja jau mēs te atklājamies – es strādāju „Vidusjūras Bankā” un esmu mārketinga daļas vadītāja.

KARLOSS: Cik ilgi?

MERSEDESA: Pusgadu.

KARLOSS: Pusgadu! Un jau vēlies mainīt darbu?

MERSEDESA: Jā, un kas ir?

KARLOSS: Nē, nekas.

FERNANDO: (*Enrikem*) Paliec tu.

ENRIKE: Saprātu. Saprātu. Mēs šobrīd.. Mūs te uz muļķi ķer.

FERNANDO: Viņi?

ENRIKE: Nē. Mēs noticējām, ka ir kāds neīsts kandidāts, tāpēc, ka mums to pateica, bet man šķiet, ka mēs visi četri esam reāli kandidāti un nav neviena blēža.

KARLOSS: Un kāpēc tad visa šī ākstīšanās?

ENRIKE: Nu tieši tāpēc. Lai redzētu, vai mēs spējam saprast, ka mūs te māna. ASV šitāda veida pārbaudījumi atlasē procesā ir normāli. Tevi nostāda dažādu problēmu priekšā, uzdod mīklas, lai redzētu, vai esi spējīgs paskatīties uz situāciju no cita skatu punkta. Te runa ir par to, lai mēs noticam, ka problēma ir tajā, ka ir kāds neīsts kandidāts, ka kāds no tiem, kas esam šeit, māna visus pārējos, kamēr patiesībā pēkšņi tie izrādās viņi paši.

KARLOSS: Nav gan tā. Un viena elementāra iemesla dēļ. Nav nekādas loģikas, ka mēs te šobrīd cenšamies rādīt savu apķērību, ja nav neviena, kas to novērtētu.

ENRIKE: Kā – nav neviena? Mūs šobrīd novērtē no ārpuses. Noteikti, ka ir mikrofoni un viņi mūs dzird. Vai pat kameras.

KARLOSS: Kameras?

ENRIKE: Kandidāti domā, ka ir atstāti vieni paši, un tiek novērots tas, kā viņi rīkojas šādā situācijā.

KARLOSS: Un kur tad ir kameras?

ENRIKE: Es nezinu. Tās var būt noslēptas jebkur. Lampās... Kā lai es to zinu! Ir tūkstošiem variantu.

Visi četri apskata telpu.

KARLOSS: Gribi teikt, ka..?

FERNANDO: Klau, tas, ko viņš saka, izklausās tik labi, ka es tam neticu. Tu esi neīstais kandidāts. Tu esi vienīgais, kurš mums nepateica, kur strādā. Un šīs tik pārlicinošās zināšanas par tāda veida pārbaudījumiem liecina, ka esi viens no atlasē komandas.

MERSEDESA: Jā, es tev piekrītu. Pie tam viņš šo visu pamatojumu izrāva no nekuriens tad, kad saprata, ka ir sprukās. Redzot, ka mēs visi trīs jau esam ārpus

aizdomām un ka viņam visas kārtis ir rokā, viņš pēkšņi sāk runāt par to, ka mūs visus te māna.

KARLOSS: Nezinu gan. Man tas, ko viņš teica, liekas sakarīgi. Lai viņš paturpina vēl mazliet.

FERNANDO: Vispirms lai pasaka, kas tā ir par pārtikas firmu, kurā viņš strādā.

ENRIKE: Es to jums neteikšu.

KARLOSS: Kāpēc?

ENRIKE: Tāpēc, ka negribu. Man tas nešķiet vajadzīgi.

KARLOSS: (*Mersedesai*) Laiks?

MERSEDESA: Mums palikušas divas minūtes.. ar pusi.

KARLOSS: Viņš mums to negrib teikt tāpēc, ka ir pārliecināts, ka viņam ir taisnība, un, kā pirms tam teica Fernando par mums diviem, neteiks vairs neko, kas varētu mums palīdzēt. Un ja viņš mums pateiktu, kur strādā, un tas būtu ticami, mēs visi piekristu viņa risinājumam, un viņš uzvarētu viens pats. Tāpēc es domāju, ka viņam ir taisnība. Mēs visi četri esam īsti kandidāti.

FERNANDO: Nu, nē. Pie tam, kad viņš ienāca, pirms atbraucāt jūs, viņš bija ļoti nobažījies un pārsteigts par atlases sistēmu. „Neparasti paņēmieni”, viņš teica. Un pēc tam sāka izplūst par to, kādā veidā pats bija atlasījis darbiniekus.. Man jau no paša sākuma likās dīvaina viņa attieksme.

ENRIKE: Kāda attieksme?

FERNANDO: Tu teici kaut ko tur par to, ka šī sistēma ir dīvaina, par konfidencialitāti.. it kā tu būtu pret. Ja viņš būtu īsts kandidāts, tad darītu kā.. mēs: kopīga intervija, nekādu problēmu. Saprotat, ko gribu teikt? Tas nav normāli.

ENRIKE: Normāli nav tas, ko tu saki.

FERNANDO: Tas esi tu, kolēģi. Tagad man tas ir pilnīgi skaidrs.

ENRIKE: Es jums varētu nosaukt milzum daudz iemeslu, kas jūs pārliecinātu, ka man ir taisnība, bet es to nedarīšu. Ja jūs vēlaties kļūdieties, paši vainīgi.

FERNANDO: Viņš mums varētu nosaukt milzum daudz iemeslu, bet to nedarīs.

ENRIKE: Tāpēc, ka negribu. Jau tā esmu bijis pārāk labs. Man vajadzēja pagaidīt, kad paiet tās desmit minūtes, kad jūs visu sadiršat, un tad pateikt atrisinājumu.

FERNANDO: Vai tad tu neteici, ka mums jāsadarbojas?

MERSEDESA: Mums vairs nav.. laika. Mums ir jāizlemj.

KARLOSS: Es piekrītu viņam. Mēs visi esam īsti kandidāti.

ENRIKE: Manu viedokli jau zināt.

FERNANDO: Es saku, ka tas ir viņš.

ENRIKE: Enrike Fonts, gatavs pakalpot.

FERNANDO: Es pat neticu, ka tevi tā sauc. (*Mersedesai*) Paliec tikai tu.

MERSEDESA: Es nezinu. Neesmu pārliecināta.

KARLOSS: Nešaubies tik ļoti! Neizskatās labi. Mūs novēro.

MERSEDESA: Labi. Es arī saku, ka tas ir.. Enrike.

Pauze.

FERNANDO: Un tagad kas?

No jauna atveras durtiņas.

KARLOSS: Tagad to uzzināsim. Mercedes, ja vēlies parādīt mums to godu.. Un ne jau tāpēc, ka tu esi sieviete.

Mercedesa dodas apskatīties, kas ir pastkastītē. Izvelk vienu aploksni un pelnu trauku.

MERSEDESA: Enrike Fonts. Uz aploksnes ir rakstīts tavš vārds.

Enrike aiziet pēc aploksnes un to atver. Lasa, neko nesakot.

FERNANDO: Eu, nu lasi skaļi!

ENRIKE: Nevaru.

Enrike pabeidz lasīt un ieliek aploksni atpakaļ kastītē. Tā aizveras.

MERSEDESA: Kā. Kuram bija taisnība?

KARLOSS: Kas tur bija rakstīts?

ENRIKE: Kurš grib uzpīpēt, var to darīt.

Mercedesa noliek pelnu trauku galda vidū. Enrike apsēžas. Domīgs uzliek rokas uz galvas. Pārējie viņu vēro.

FERNANDO: Bet kurš ir uzvarējis?

ENRIKE: Tas tur nebija rakstīts.

MERSEDESA: Nekas nebija rakstīts?

ENRIKE: Par to – nē.

KARLOSS: Tātad rezultātā man un viņam bija taisnība. Mēs visi esam „labie”. Man tādas aizdomas, ka jūs šobrīd zaudējat. Kas mums tagad jādara?

Enrike vēl joprojām tur rokas uz galvas. Viņš izskatās ļoti noraizējies.

ENRIKE: Es nezinu.

KARLOSS: Kas bija rakstīts lapiņā?

ENRIKE: Man jautā.. Nezinu, kas man tagad jādara..

MERSEDESA: Tu nezini? Nesapрати?

ENRIKE: Jā, jā, es sapratu.

KARLOSS: Tad kas?

ENRIKE: Labi, es mēģināšu.. Mēģināšu paskaidrot. (*Maza pauzīte*) Es domāju, ka uzņēmumā vissvarīgākais ir sasniegt rezultātus, un tas ir svarīgāks par jebkuru citu apsvērumu.

KARLOSS: Un..?

ENRIKE: Bet tajā pašā laikā domāju, ka lielos uzņēmumos, labos uzņēmumos ir jā rūpējas par cilvēkiem, lai panāktu, ka darbinieki jūtas lepni, ka tur strādā. Tas ir tas, ko es domāju.

Dažas sekundes klusums.

FERNANDO: Es pilnībā piekrītu. Un turklāt, ja uzņēmums zina, ka jāņem vērā darbinieku labklājība, tas atspoguļojas labākos rezultātos.

ENRIKE: Ļauj man, lūdzu, pabeigt!

FERNANDO: Es domāju, ka tu jau pabeidzi un ka mums tagad jākomentē.

ENRIKE: Nē.. Tā.. Varbūt es neiesāku labi. Nē, iesāku gan. Tam bija jābūt skaidram, pirms.. Tas, ko es jums stāstīšu.. Patiesību sakot, nezinu.. Labi, vienalga. Pagājušogad mēs ar sievu izšķīrāmies. Es to negaidīju. Es to nemaz negaidīju. Un ieslīgu depresijā.

KARLOSS: Kaaas?

MERSEDESA: Ļauj viņam!

ENRIKE: Mana sieva saprata, ka.. Labi, iemesls nav svarīgs. Man ir divi mazi bērni, un viņa tos aizveda. Šķiršanās bija ļoti smaga. Kā jau visas, es pieļāju. Bet pienāca brīdis, kad es sabruku. Es nesaku, ka nevarēju izturēt spiedienu, bet uzradās neskaitāmas lietas, ko es negaidīju. Es jutos.. vainīgs. Tā bija tāda sajūta.. Man bija sajūta, ka iznīcināju visu, kam pieskāros. Jo es.. Mēs ar sievu bijām laimīgi. Godīgi. Es zinu, ka visi to saka, bet mūsu gadījumā tā bija patiesība. Mēs tādi bijām. Viņa pati to atzina. Lieta tāda, ka pēkšņi es paliku dzīvoklī viens bez.. Man ir maz draugu. Es nevarēju parunāt ne ar vienu, un ieslēdzos sevī.

FERNANDO: Piedod, bet, pirms tu turpini šo skaisto stāstiņu, tu mums vismaz varētu pateikt, kādā sakarā šī psiholoģiskā drāma tagad? Lai mēs vienkārši saprastu, neko vairāk..

ENRIKE: Tūlīt jūs to uzzināsiet. Bet pirms tam es jums gribu pastāstīt vēl vienu lietu. Vai jūs zināt, kas ir *čats*? Nu, internets un viss pārējais.. Nu, lūk. Es tur sāku iesaistīties. Lai varētu runāties ar kādu. Kādu dienu satikos ar vienu meiteni. No *čata*, es domāju. Mēs satikāmies vienu dienu, iedzērām kafiju, un viss bija labi. Viņa bija.. Viņa bija ļoti skaista. Mēs runājāmies. Es jau ilgāku laiku nebiju varējis runāt ne ar vienu. Mēs vēlreiz satikāmies, un es viņu aizvedu uz manām mājām. Es biju.. Man gribējās.. Nē, ne jau tas, ka man gribējās.. Tas, ko vēlos teikt, ir, ka es biju pārguris. Kad nonācām dzīvoklī, viņa izvilka pistoli un man piedraudēja.

MERSEDESA: Pistoli?

ENRIKE: Jā, un tad atnāca viens vīrietis. Viņi man nozaga visu, kas bija mājā.

KARLOSS: Tu mūs tagad āzē, ne?

FERNANDO: Jau kādu laiciņu.

ENRIKE: Tad viņi mani aizvilka līdz bankomātiem un noņēma no kartēm visu, ko vien varēja. Šī ir pirmā reize, kad to stāstu, jo gribu, lai jūs saprotat, ka tas bija tas, kas mani piebeidza. No tā brīža es zaudēju kontroli.

FERNANDO: Zaudēji kontroli pār ko? Par ko, pie velna, viņš runā?

KARLOSS: Kā lai es to zinu!

ENRIKE: Sāku justies slikti. Ārsts man gribēja izrakstīt slimības lapu, bet es to negribēju ņemt. Bijām tuvu, lai atvērtu vienu fabriku ārzemēs, un es divus gadus strādāju pie šīs atvēršanas jaunajā tirgū.. tajā valstī. Lieta tāda, ka man droši vien vajadzēja ņemt vērā ārsta ieteikumu, jo mani spēki izsīka, es to atzīstu, pieņēmu lēmumus.. man vajadzēja pieņemt ļoti daudz svarīgu lēmumu, tur bija jāiegulda budžets.. Bija liela steiga, un vadība uz mani paļāvās.. Es kļūdījos. Es sasaistījos ar vienu vietējo uzņēmumu un.. Nu, vienvārdsakot, lieta nevirzījās tik labi, kā bija paredzēts. Es ticēju, ka, ja es koncentrēšos tikai uz darbu, tas man palīdzēs pārvarēt manas personīgās problēmas, bet nē. Bija vēl sliktāk. Tagad liekas diezgan grūti izlīdzināt to situāciju, un uzņēmums domā par.. Es, līdz šim brīdim, projektos esmu sasniedzis ļoti labus rezultātus, un mana profesionālā vērtība uzņēmumā ir neapstrīdama, vismaz tā saka viņi, bet lietas ir virzījušās tā, kā ir virzījušās, un dabiski, ka šādā situācijā maniem priekšniekiem ir jāpieņem lēmums saistībā ar manu nākotni. Un tagad esmu nonācis pie tā, kas attiecas uz jums Tas, ko man lika, ir tas, lai jūs būtu tie, kas pieņem šo lēmumu un kas domājat tā, it kā būtu mans uzņēmums.

Jums ir jāizlemj, vai es turpinu strādāt pie ārzemju projekta, vai jūs mani norīkojat pie jauna darba, vai arī vienkārši mani atlaižat.

KARLOSS: Mums?

ENRIKE: Jā.

MERSEDESA: Tas ir tas, ko tev lika?

ENRIKE: Jā.

KARLOSS: Bet vai tā situācija ir tīri teorētiska vai reāla?

ENRIKE: Kāda atšķirība?

FERNANDO: Nu vienkārši es, vecīt, vēl joprojām neesmu sapratis, vai tu esi amata kandidāts, vai esi no šejienes, vai kas pie velna tu esi!

MERSEDESA: Ļoti labi. Lai iet! Spēlējam! Bet ar to, ko mums pastāstīji, nepietiek, lai kaut ko izlemtu.

ENRIKE: Jautājiet!

FERNANDO: Es neko nesaprotu. Šī atlasē sistēma ir pilnīgi dirsā! Piedodiet!

KARLOSS: Es sākšu. Kāpēc tevi pameta sieva?

ENRIKE: Es uz to neatbildēšu.

KARLOSS: Bet tu mums teici, lai mēs jautājam.

ENRIKE: Jā, bet es atbildēšu uz to, ko gribu.

KARLOSS: Ja mēs sākam šādi, tad nebūs labi.

ENRIKE: Iemesls, kāpēc viņa mani pameta, nav nozīmīgs.

KARLOSS: Bet, klau.. Mēs esam tie, kas pieņem lēmumu, ne? Tātad mēs arī esam tie, kas nosakām, kas ir nozīmīgi un kas - nē.

ENRIKE: Es jau jums esmu pastāstījis pietiekami daudzas savas dzīves nelaimes.

FERNANDO: Tev taisnība. Tas stāstiņš par dūdiņu no *čata* izraisa žēlumu, vecīt.

MERSEDESA: Mums ir jāiejūtas situācijā. Jāvērtē situācija no profesionālā viedokļa.

KARLOSS: Tas ir tas, ko es cenšos darīt, un tāpēc es jautāju to, ko jautāju. Kā tava uzņēmuma vadītājs, kas es tagad esmu, domāju, ka man jārunā skaidra valoda. Ja nevēlies atbildēt, neatbildi, nevaru tevi piespiest, bet ja tu gribi saglabāt savu darbu, es tev ieteiktu būt kaut mazliet atklātākam, jo, ja tu nesadarbosies, tu nonāksi pa taisno uz ielas un man pie dirsas tā kompensācija, kas man tev ir jāizmaksā. Skaidrs?

FERNANDO: *Davai*, spēlējam! Bet starp citu, viņam ir taisnība. Es neredzu, ko iegūsim, ja zināsim, kāpēc viņu pameta sieva. Varbūt, ka viņa aizgāja pie cita vai bija

apriebies dzīvot ar tik seklu veci, vai arī viņa salaida ar kādu melnādaino.. vai lai kas tur arī būtu! Kāpēc mums tas jāzina?!

KARLOSS: Man gan tas noderēs. Gribu zināt šādas personīgās situācijas iemeslus, jo šie konfliktiem, atkarībā no tā, kā tie attīstās, ir tieša saikne ar darba spējām.

FERNANDO: Cik vareni runā! Var just, ka esi mācījies privātajā..

ENRIKE: Mana sieva atklāja, ka man bija cits sakars.

FERNANDO: Tev?

ENRIKE: Jā.

FERNANDO: Tagad gan es neticu nekam.

MERSEDESA: Vienalga, vai tā ir taisnība, vai nē. Mums ir jāstrādā ar to, kas mums ir.

KARLOSS: Ar ko tev bija sakars?

ENRIKE: Ar vienu pārdevēju no uzņēmuma.

FERNANDO: Bļāviens, kāds meksikāņu seriāls! Ar vienu pārdevēju.. Manis dēļ runāt vairs nevajag. Sūtām viņu uz ielas, un lai iet galīgi!

MERSEDESA: Tas nav tik viegli. Viņš ir labs. Līdz šim brīdim vienmēr strādāja labi. Tā ir, vai ne?

ENRIKE: Es domāju, ka jā.

MERSEDESA: Ja mēs viņu izmetam, iespējams, mums būs grūti atrast vietā tāda līmeņa speciālistu. Mums nevajadzētu pārsteigties.

FERNANDO: (*Ironiski*) Kā Jūs vēlaties. Nepārsteigsimies!

KARLOSS: Un tas sakars ar to pārdevēju. Tas beidzās vai vēl joprojām turpinās?

ENRIKE: Tas beidzās pirms vairākiem mēnešiem.

KARLOSS: Ļoti labi. Labāk. Un šķiršanos no sievas esi jau pārdzīvojis vai arī nē?

ENRIKE: Nezinu. Vēl joprojām daudz par viņu domāju.

FERNANDO: Daudz par viņu domā.. Klausieties, man, protams, sirds lūst par to, ka mūsu draugs ir šķīries, bet, godīgi sakot, šajā gadījumā, kas interesē mūs, man ir pilnīgi pie pakaļas. Viņš salaida ar meiteni no uzņēmuma, sieva to uzzināja un viņu pameta. Ko mēs tur darīsim! Tāda ir dzīve. Viņš iekrita depresijā un sāka uzvesties kā idiots, un novērsās no darba. Man žēl. Bet iemesls, kāpēc viņš novērsās no darba, ir pilnīgi pie dirsas. Tas, kas ir svarīgi, ir, ka šis nelaimīgais ir *uzkāries* un mēs neturpināsim tērēt savu naudu, gaidot, kad šis nolaidīsies uz zemes. Es beidzu. Ķeramies klāt pie citām lietām!

MERSEDESA: Un ja mēs viņam iedotu brīvdienas?

FERNANDO: Brīvdienas? Tagad, kad atveram tirgu.. kur tur, nezinu, kur? Šis pajoliņš ir visu sadīrsis līdz beidzamajam. Uzlika ragus savai sievai, un viņa to pieķēra. Tas jau norāda, ka ļoti veikls viņš nav. Viņš mums ir palaidis vājā *baigi* labo ieguldījumu, un tu vēl viņam vēlies dod brīvdienas? Kas mēs esam, uzņēmums vai labdarības iestāde?

MERSEDESA: Pieļauju, ka šobrīd pats labākais būtu, ja viņa darbu darītu kāds cits, bet, kad viņš būs pārvarējis depresiju, tad varēsim viņu vēlreiz pielaist pie darba. Viņš ir ļoti derīgs darbinieks. Līdz šim viņš ir uzņēmumam nesis peļņu. Domāju, ka viņš ir pelnījis otru iespēju.

FERNANDO: No manas puses – ne iespēju, ne ko. Vai nu strādā, vai nē! Tāda ir dzīve.

MERSEDESA: Visiem mums ir bijuši sliktie brīži. Ja mūs būtu jāatlaiž ikreiz, kad ir personīgā krīze, tad strādātu tikai mašīnas.

FERNANDO: Runā par sevi! Man nekad nav bijusi kāda no šīm krīzēm. Un ja man ir slikta diena, darbā to i nemana. Kad ierodies kabinetā, tev ir jābūt kā cirka klaunam, jāuzkrāso tāda seja, kāda tajā brīdī vajadzīga – apburošais vai kuces dēls -, un miers! Tas, kas to nemāk, neder!

MERSEDESA: Tu taču ieņem kādu vadošu amatu, vai ne?

FERNANDO: Jā, protams.

MERSEDESA: Tevi droši vien visi ļoti mīl.

FERNANDO: Lai viņi mīl savas sievas, bērnus un savas mīļākās! Ja vēlas, viņi var kaut vai mani nolādēt pa naktīm, lai tikai izpilda nospraustos mērķus!

KARLOSS: Labi, klausāmieš viņā. Tātad.. Tā pārdevēja, kāda viņa bija?

ENRIKE: Kāda viņa bija?

KARLOSS: Jā, kas viņā tāds bija, lai ar viņu satiktos?

ENRIKE: Nu, paklau..

FERNANDO: Nu, kas, kas? Nu, pakaļa un divi pupi, kā jau visām vecenēm. Kas tie par jautājumiem?

KARLOSS: Tie ir mani jautājumi.

FERNANDO: Un kāpēc tu nejautā, kādu dezodorantu tā vecene lietoja? Tam arī vajadzētu būt tiešai saiknei ar darba spējām.

KARLOSS: Tas, ko es vēlos zināt, ir, vai viņš vēl joprojām viņu nevar izmest no galvas... Tu, kā tu jūties? Vai viss kārtībā? Jūties atkopies?

ENRIKE: Mazliet.

KARLOSS: Mūsu vietā - ko tu darītu?

ENRIKE: Nav runa par to.

KARLOSS: Ir gan. Ja es būtu tas, kas būtu šo stāstu pastāstījis, kādu lēmumu tu pieņemtu?

ENRIKE: Te katram ir sava loma. Man tagad ir trāpījusies šī.

MERSEDESA: Bet vismaz cīnies! Mums ir jāizlemj, vai tu paliec, vai nē, un tev ir tāda attieksme, it kā viss.. Liekas, ka tev gribas, lai mēs tevi izludinām. Gribi palikt uzņēmumā vai nē?

ENRIKE: Jā.

FERNANDO: Kas par entuziasmu...

KARLOSS: Mercedesai ir taisnība. Nezinu. Saki mums, ka tiksī tam pāri, ka tava personiskā dzīve vairs neiejauksies tavā darbā... Nu, es nezinu. Aizstāvi sevi!

ENRIKE: Paklau.. Es jums izstāstīju savu situāciju ar tādu atklātību, uz kādu esmu spējīgs. Es nevaru vairs neko darīt. Es jau sevi aizstāvēju. Savā veidā.

FERNANDO: Nu, man tavs veids liekas sūds. Zini, ko es gribētu? Lai šī nebūtu spēle, lai tevi varētu izmest pa īstam tavas nelaimes dēļ. Es tev garantēju, ka man tas patiktu.. Vienu mirklīti. Pagaidiet.. Man ir skaidrs. Tie ir meli. Viss, ko viņš mums stāstīja, ir meli. Viņš ir iefiltrētais. Stabili. Kā tā var būt, ka nesapratu ātrāk? Kad mēs ieradāmies, viņš man teica, ka nekad iepriekš nebija strādājis starptautiskā uzņēmumā, bet tagad viņš mums stāsta šito pasaciņu, ka uzņēmums, kurā strādā, atvēra jaunu tirgu ārzemēs. Pilnīgi. Vai nu viņš melo tagad, vai meloja pirms tam, vai abas reizes, bet viņš meloja.

ENRIKE: Es neesmu melojis. Nekad neesmu strādājis starptautiskā uzņēmumā. Šī ir pirmā reize, kad mans uzņēmums atver jaunu tirgu ārzemēs.

FERNANDO: Jā, protams! Tagad izlabo visu. Man ir taisnība jau kopš paša sākuma. Viņš ir no uzņēmuma.

ENRIKE: Es tev varu apgalvot, ka nē.

FERNANDO: Vai tad jūs to neredzat? Bet nu labi, man nav nekādu problēmu turpināt šo spēlīti. Mums ir jāizlemj, vai pēc šāda paraugstāsta, ko mums te izmeta, mēs viņu atlaidīsim. Nu, es – jā. Es viņu atlaistu. Un bez mazākās nožēlas. Viena lieta

ir darbs, un otra - ir problēmas, kas tev var būt mājās. Ja tu tās sajauc, tad tu visu sadirs. Un tas arī viss.

ENRIKE: Pirms tam man jautājāt, ko es darītu šādā situācijā kā manējā. Patiesību sakot, nemaz nezinu, bet vienreiz man bija jāpieņem līdzīgs lēmums. Situācija gan nebija tieši tāda pati, bet tas bija labs pārdevējs, kuru bija pārņēmusi depresija. Es viņu atlaidu. Es viņam teicu, ka tad, kad būs pārvarējis to, lai nāk pie manis, bet viņš neatgriezās. Pēc kāda laika es viņam zvanīju, bet viņš bija pārvācies. Kopš tā brīža par viņu neesmu dzirdējis.

FERNANDO: Kāpēc lai viņš gribētu atgriezties pie tevis? Lai atkal ieslīgtu depresijā?

KARLOSS: Klausies, ja tu domā, ka viņš ir tas, kas mūs izvēlas, tu mazliet pāršauj pār strīpu, ne?

FERNANDO: Nē, ko tu, tie cilvēki to izbauda.

ENRIKE: Tu ļoti kļūdi.

MERSEDESA: Viens jautājums. Visas tās problēmas, kas mums ir tajā jaunajā tirgū, tu varētu atrisināt?

ENRIKE: Domāju, ka - jā. Es zinu, kur ir problēma. Mums ir jāsarauj attiecības ar mūsu partneriem, lai gan tas mums maksās naudu, un pa taisno jāpārņem viss projekts. No sākuma mēs visi domājām, ka strādāt ar tiem cilvēkiem, kas pazīst vietējo tirgu, bija ideālais variants, bet tā bija kļūda. Mūsu produkts ir labs. Piena kokteiļi... Es gribu teikt, ka mums gandrīz nav konkurentu. Mums tikai jānosūta viena cilvēku grupa, kas strādās uz vietas, un es esmu gatavs pārvākties uz turieni un koordinēt to procesu, cik ilgi vien vajadzēs.

KARLOSS: Un tavi bērni?

ENRIKE: Man viņu noteikti pietrūks. Bet es personīgi domāju, ka man nāks par labu uz kādu laiciņu izrauties no šejienes.

MERSEDESA: Nu, klau, mani viņš pārliecināja. Lai viņš paliek un lai turpina darbu!

FERNANDO: Lai paliek?

MERSEDESA: Viņš ir tas, kurš vislabāk pārzina projektu. Pie tam, vēl viena lieta: citu darbinieku priekšā mēs radītu sliktu iespaidu, ja izmestu kādu personīgu iemeslu dēļ. Domāju, ka labāk ir viņu atbalstīt.

KARLOSS: Lai iet, es arī domāju, ka viņam jāpaliek.

FERNANDO: Un to jūs saucat par profesionālu lēmumu pieņemšanu? Nevajag dirst!

KARLOSS: Mēs vienmēr varam aizsūtīt kādu, kam uzticamies, lai strādā kopā ar viņu.

FERNANDO: Pārāk riskanti. Pārāk daudz sarežģījumu viena *čala* dēļ, kas visu ir pilnībā salaidis dēlī.

MERSEDESA: Tā ir laba ideja. Aizsūtām kādu kopā ar viņu, kas iepazītos ar projektu, un, ja mēs redzam, ka tas nedarbojas, tad mums vienmēr būs iespēja reaģēt, atsaukt viņu atpakaļ, un mums būs kāds cits, kas būs gatavs strādāt.

KARLOSS: Mēs dosim viņam iespēju un piešegsim situāciju.

FERNANDO: Nevajadzīgi tēriņi.. Es.. Es viņu izmestu, bet jūs esat divi pret vienu. Jūs uzvarat. Demokrātija tā ir, ne tā?

MERSEDESA: Izlemts. Mēs tevi neatlaižam.

ENRIKE: Vai jūs esat pilnīgi pārliecināti?

KARLOSS: Jā.

Enrike savelk plaukstu dūrēs, kā uzvaras zīmi.

ENRIKE: Izdevās daudz vieglāk, nekā es biju domājis. Man bija jāpanāk, ka mani neatlaižat. Tāds bija uzdevums. Tāds tas bija man.

FERNANDO: Nē, nu tas nu gan ir viens kretīns!

KARLOSS: Bet tas stāsts par tavu sievu un par šķiršanos bija taisnība?

ENRIKE: Jā.

KARLOSS: Un tas par to, kas notika tajā pārtikas uzņēmumā, kurā strādā?

ENRIKE: Jā.

MERSEDESA: Un ko viņi izdarīja? Atlaida tevi?

ENRIKE: Man iedeva brīvdienas. Un es tās šobrīd izmantoju.

FERNANDO: Un tas par to sievieti no *čata*, tas arī notika?

ENRIKE: Jā un nē. Es mazliet sabiezināju krāsas. Tā bija sieviete, kuru interesēja tikai nauda, bet ne man uzbruka, ne kā.. Es to pateicu tāpēc, lai.. Man šķita, ka nodērēs, lai jūs mazliet apmuļķotu. Es jums saku nopietni, mani vienkārši fascinē šī atlases sistēma, kurā piedalāties. Man tas liekas ģeniāli! Kuru man ir jāapsveic?

FERNANDO: Nepietiek, ka kretīns. Arī pielīdējs.

ENRIKE: Ko tu teici?

FERNANDO: Neko, neko.

KARLOSS: Tagad droši vien atkal atvērsies durtiņas, es pieļauju.

ENRIKE: Vai arī, nē. Vienā amerikāņu uzņēmumā viņi iztaisīja vienu ļoti interesantu pārbaudījumu. Viņi sapulcināja pretendētus vienā zālē, tā kā mūs šobrīd, gaidot intervijas, un pēkšņi sāka skanēt ugunsdrošības trauksmes signāls. Tas viss tika filmēts, un pēc tam tika analizēta cilvēku reakcija.

FERNANDO: Un ko tad viņi gaidīja, lai cilvēki dara? Taču sākt skriet, kā jau visi.

ENRIKE: Dažreiz viņus tikai atstāj zālē uz kādu laiciņu un skatās, kā viņi uzvedas grupā. Saka, ka tiem, kam ir līdera īpašības, tās parādās jebkurā situācijā, pat tādā, kurā nenotiek nekas īpašs. Viņi ir tie, kas iesāk sarunu, tie, kas iepazīstas ar cilvēkiem... Nu, tā.

FERNANDO: Tāpēc tu uztaisījies par tik apburošu, kad ieradies. Tu demonstrēji savas līdera īpašības? To tu izdarīji ļoti labi. Šie noteikti bija varen pārsteigti par taviem komentāriem par sastrēgumiem. Un visu cieņu, bet es domāju, ka šādas sistēmas.. Bet nu labi, ja jau esam šeit...

ENRIKE: Eu, tevi taču klausās!

FERNANDO: Vēl jo labāk. Klau, darīšu to, ko man liek, bet tas nenozīmē, ka man tas patīk. Ja viņi tik tiešām ir labi, tad novērtēs manu atklātību. Tā viņi dara. Es jums saku, šitie psihologi ir.. Viņi izklaidējas, īpaši jau tie, kas strādā uzņēmumos. Ieslēgti savos kabinetos, un neko citu nedara, kā vien jaucas darbinieku dzīvēs. Pētot, vienmēr pētot... Un ja kādam nepaveicās un ir slikta diena.. jo viņa dēls ir nesekmīgs matemātikā vai viņam ir nozagta mašīna, vai viņu ir pametusi sieva, vai jebkas cits, tad viņi sāk iejaukties, mēģinot tev palīdzēt, uzmanot, lai tu neiekrīti depresijā, jo tas varētu ietekmēt tavas darba spējas. Un turpina tik ilgi tevi bakstīt, līdz panāk to, ka tu izpaud visu, kas tev iekšā. Un kad tas ir izvilktas laukā, tad tie kuce dēli to noliek tev deguna priekšā, un tu redzi, ka esi tikai sūds. Un tad gan tevi ņer īsta depresija, un viņi ir apmierināti, jo jau nojauta, ka tu biji tuvu depresijai. Tas ir tas, ko viņi dara, ne tā?

ENRIKE: Kā lai es to zinu! Ko tu man esi uzēdies?

FERNANDO: Es – neko. Bet tā kā tu šķiet tik labi informēts..

ENRIKE: Tev droši vien ir bijusi kāda slikta pieredze ar psihologiem.

FERNANDO: Kādam ir bijusi laba?

KARLOSS: Tu esi tik nervozs, jo jau esi zaudējis divos pārbaudījumos.

FERNANDO: Es nezinu, kurš ir zaudējis. Beigās izvēlēsies *šito* un jūs paliksiet kā idioti.

ENRIKE: Mani? Vai tad tu neteici, ka esmu no uzņēmuma?

FERNANDO: Klausies, es vairs nesaku neko.

Durtnas atkal atveras.

MERSEDESA: E!

Enrike pietuvojas, lai paskatītos.

ENRIKE: *(Tam nespējot noticēt)* Jūs tam neticēsiet.

Viņš izņem četras cepures. Viena - toreadora, otra - klauna, vēl viena - katliņcepure, un pēdējā – bīskapa galvassega.

Enrike izņem aploksni no pastkastītes. To lasa.

„Katrs uzvelciet vienu cepuri, pēc tam atveriet aploksni!”

FERNANDO: Mums ir jāuzvelk šīs cepures?

ENRIKE: Uz mani neskaties.

FERNANDO: Nu, lūdzu..

KARLOSS: Bet kāpēc?

ENRIKE: Tam ir jābūt paskaidrotam aploksnē, bet vispirms mums tās jāuzvelk.

MERSEDESA: Jebkura?

ENRIKE: Tā šķiet.

FERNANDO: Sirreāli. Man tas liekas sirreāli.

ENRIKE: Labi.. Nevilksim garumā!

Enrike izvelk katliņcepuri un to uzvelk.

Mersedesa paņem klauna cepuri.

Karlos – toreadora.

Fernando paliek ar bīskapa galvassegu. Bez liela entuziasma viņš to paņem un uzvelk.

Visi saskatās, katrs ar savu cepuri galvā.

FERNANDO: Man jums ir kāds lūgums. Ja kādu dienu mēs satiekamies ārpus šitā visa, izliekamies, ka nekas tāds nav noticis.

ENRIKE: Es lasu.

Enrike atver aploksni un atver.

Ai, ļoti labi! Es jau šito esmu spēlējis!

FERNANDO: Nu, lūdzu, lasi!

ENRIKE: „Jūs esat vienīgie pasažieri lidmašīnā, kas ir liesmās un tūlīt avarēs. Klauns, toreadors, bīskaps un politiķis. Jums ir tikai viens izpletnis. Jums ir

jāaizstāvas citu kolēģu priekšā, kāpēc jūsu personāžs ir tas, kas būtu pelnījis iespēju izlēkt ar izpletņi un izdzīvot.” Tas ir ļoti labs! Es šito spēlēju vienā sanāksmē.

KARLOSS: Izskatās pēc viena no tiem franču vai vācu, vai spāņu jociņiem..

ENRIKE: Tajā sanāksmē bija viena meitene, kas bija ļoti aktīva, un mēs spēlējām līdzīgu spēli. Mēs bijām vienā gaisabalonā, tikai personāži nebija gluži tādi paši. Un mums bija jāizlemj, kuram jāizlec, jo gaisabalons zaudēja augstumu un mums vairs nebija balasta maisu, ko izmest, tāpēc vienam no mums bija jāizlec. Un mēs strīdējāmies par to, kurš no mums bija visnenozīmīgākais. Tas bija ļoti jautri! Es biju ugunsdzēsējs..

FERNANDO: Piedod, ka tevi pārtraucu. Ir viena lieta, ko pašos pamatos nesaprotu. Ja mēs esam pēdējie cilvēki lidmašīnā, tad man gribētos zināt, kas pilotē. Pieļauju, ka tas ir klauns, un tāpēc mēs tūlīt avarēsim...

MERSEDESA: *(Tas nav licies smieklīgi)* Ha, ha!

ENRIKE: Mums tagad ir jāvienojas, kurš ir pelnījis dzīvot. Kas ir vissvarīgākais pasaulei.

KARLOSS: Nu, tad man kā toreadoram nav cerību..

FERNANDO: Negribu jau nu jūs te tagad pārtraukt, bet padomāsim mazliet. Mēs pretendējam uz vadošu amatu vienā no lielākajiem uzņēmumiem pasaulē. Paskatieties uz sevi, lūdzu!

ENRIKE: Kas ir?

FERNANDO: Nē, nekas. Nekas. Problēma noteikti ir manī. Turpinām!

KARLOSS: Ko darām? Runājam pa vienam un tad izlemjam?

ENRIKE: Jā, vai ne?

MERSEDESA: Atļausiet man pirms tam kaut ko ieteikt. Starp mums ir bīskaps. Dieva pārstāvis. Cilvēks, kas tic citai dzīvei un kas pie tam novērtē ziedošanos, un domā tikai par laba darīšanu.. Es ierosinu, ka viņš brīvprātīgi sevi ziedo pārējo dēļ un atsakās no izpletņa. Man šķiet, ka tā varētu būt kristīga attieksme.

FERNANDO: Tu par ko tagad runā? Es netaisos ziedoties pat ne Dieva dēļ.

MERSEDESA: Tas bija joks.

FERNANDO: Joks.. Ā, pareizi, tu taču esi klauns...

ENRIKE: Kurš sāk?

KARLOSS: Izlozējam!

MERSEDESA: Ja gribat, es varu sākt.

ENRIKE: Nu, aiziet!

MERSEDESA: Es nevēlos noniecināt nevienu no jūsu nodarbošanos. Poliņķis strādā tautas labā, bīskaps rūpējas par cilvēku garīgumu, toreadors.. Nu, labi, toreadors..

KARLOSS: Es esmu mākslinieks.

MERSEDESA: Nu, labi.. Vienalga. Skaidrs, ir tas, ka man kā klaunam, ir cēlākās un noderīgākās spējas sabiedrībā. Es lieku smieties.

FERNANDO: Nu, tad jau poliņķis arī..

MERSEDESA: Padomājiet! Kad izvilinu smaidu no bērna, es viņam sniedzu prieka brīdi, ko tikai es varu dot. Vai ir kas svarīgāks par bērna smaidu?

FERNANDO: Aizkustinoši.

ENRIKE: Es nesaku, ka nav. Nesaku, ka tas nebūtu svarīgi, bet pirms šī smaida mums ir jāuztraucas par šī bērna labklājību, lai viņam varētu būt skolas, kurās izglītoties, slimnīcas, ja nu gadījumā viņš saslimst. Mums ir jāuztraucas par to, lai viņam būtu iespējama nākotne. Bērniem ir jāsmaida, tas tiesa, bet, lai viņi to spētu izdarīt, ir jādzīvo tādā sabiedrībā, kas tos aizstāv, kas uztraucas par viņu un viņu vecāku drošību..

FERNANDO: Neaizraujies pārāk, lidmašīna jau krīt.

ENRIKE: Es zinu, ka poliņķu prestižs mūsdienās ir ļoti zems, bet bez mums, bez manis klauns nevarētu likt bērniem smieties, toreadors nevarētu piedalīties vēršu cīņās un bīskaps... Bīskapam arī nebūtu draudzes, jo cilvēki uztraucas par savu dvēseles pestīšanu tikai tad, kad vēders pilns. Tāpēc es domāju, ka man, poliņķim, ir jāizglābjas.

KARLOSS: Tagad es? Labi.. Es esmu.. toreadors. Jūs varētu domāt, ka viens toreadors vairāk vai mazāk šajā pasaulē, ka tas vienalga. Bet nē. Nekādā gadījumā. Jūs ļoti kļūdaties. Toreadors ir... Toreadoram.. Es riskēju ar savu dzīvību katru vakaru. Jūs nekad neesat stājušies pretim vērsim. Jūs nezināt, ko tas nozīmē. Es gan. Mums, toreadoriem.. Kad toreadors ir arēnā, viņa māte lūdz, viņa sieva lūdz, viņa bērni lūdz.. Kāpēc viņi lūdz? Toreadora dēļ. Atcerieties tās dzejas rindas, ko Garsija Lorka.. Tās dzejas rindas, kas teica.. (*Mainot tēmu*) Piedodiet, es nemāku aizstāvēties. Man nekas nenāk prātā. Es esmu tas, kas es esmu, un vienīgais, ko tagad varu darīt, ir būt pēc iespējas vairāk toreadors... Tā kā ņemiet vien jūs to izpletni, man nav bail no nāves.

FERNANDO: Olē!

ENRIKE: Nu, aiziet. Tagad tava kārta.

FERNANDO: Jā, mana kārta.

Fernando pastaigājas, gatavojot runu.

Brāļi.. Mēs esam šeit sapulcējušies.. Gribu jums teikt, ka tad, kad nācu uz šejieni tik cerību pilns, jāsaka tā - lai mēģinātu tikt tik augstā amatā vienā tik nozīmīgā uzņēmumā kā „Dekia”, nekad nebiju domājis - es jums saku! - ka attapšos kā bīskaps lidmašīnā, kura jau ir liesmās. Nu, bet labi, tāds ir liktenis, un tā Kunga prāts ir..

Zvana telefons. Tas ir Mercedesas.

MERSEDESA: Piedodiet, es gaidīju..

FERNANDO: Nekas, nekas...

Mercedesas paceļ klausuli un aiziet uz zāles vienu stūri.

MERSEDESA: (*Telefonā*) Laura? Nu? Kas...? Velns..

FERNANDO: Es ceru, ka kundze beigs, ne?

MERSEDESA: (*Telefonā*) Kad? Un kā viņa jūtas? Ko saka ārsts..? Jā, protams, ka es aizbraukšu, bet es esmu sapulcē.

Mercedesas paceļ balsi. Pārējie nevar izvairīties no sarunas noklausīšanās.

Vai tad tu neteici, ka tas nav nekas nopietns? Vai nu ir nopietns, vai nav nopietns, Laura, velns.. Man vārds „nopietns” nozīmē „nopietns”.. Mēs jau viņu esam veduši kādas piecdesmit reizes. Viņa taču tagad ne.. Nesaki to man! Tev nav nekādu tiesību! Es darīšu to, kas man jādara. Vienmēr es esmu tā darījusi.. Ne tev, ne kādam citam man tagad nav jālasa lekcijas par to, kā.. Nu, tad viss.. Jā, jā, es aizbraukšu.. Kad varēšu. Labi, atā.

Mercedesas beidz sarunu un noliek telefonu.

KARLOSS: Vai kādas problēmas?

MERSEDESA: Nē, nekādas. Jums kāds teica, cik ilgi te viss notiks?

ENRIKE: Nē.

MERSEDESA: Turpinām.

ENRIKE: Aiziet, pabeidz!

FERNANDO: Labi, pabeidzu. Klausieties mani labi! Tādā situācijā, kāda ir šeit lidmašīnā, ir jāpieņem drastiski lēmumi. Es tagad pavisam mierīgi, bez steigas paņēmu izpletņi, to uzvilksu un izlekšu no lidmašīnas. Un ja kāds no jums mēģinās man to aizliegt, tad izlidos no šejienes ātrāk nekā es. Bez izpletņa, saprotams.

ENRIKE: Eu, bet tas ir jādara nopietni!

FERNANDO: Es to arī daru ļoti nopietni. Nemēģiniet stāties pretī Baznīcas gribai! Mums ir vairāk spēka, nekā izskatās. Ja jūs mani nepiespiedīsiet izmantot vardarbību un paliksiet lidmašīnā, jums vēl būs kāda iespēja. Varat mēģināt nodzēst liesmas, un lai šī te *klauniene* atkal sēžas pie stūres! Katrā gadījumā jūs varat būt mierīgi, es kā savas jomas profesionālis jums apsolu mūžīgu dzīvi. Nu, tā, tas arī viss, man šķiet, ka neko vairāk arī nevajag teikt. Es eju. Ardievu!

KARLOSS: Bet ko tu tur muldi?

ENRIKE: Tā ir spēles izbojāšana. Tu nedrīksti tā darīt!

FERNANDO: (*Attālinot balsi*) Piedodiet. Es vairs neesmu. Esmu izleciiiiis.

ENRIKE: Tas nebija godīgi.

Fernando parausta plecus.

Mersedesa iet uz durtiņu pusi.

Ja neesi gatavs sekot noteikumiem, tad.. Nu, tad nu..

KARLOSS: Un kas tagad?

ENRIKE: Es nezinu.

Enrike pietuvojas Mercedesai.

(*Mersedesai*) Tev tiešām nekas nekaiš? Es nevarēju nedzirdēt..

MERSEDESA: Mana māte nejūtas labi. Nekas nopietns.

ENRIKE: Ja tas ir nopietni, es pieļauju, ka šie cilvēki to sapratīs.

MERSEDESA: Nu, nē, tas nav nekas. Mēs jau viņu esam veduši uz slimnīcu vairākas reizes. Vēlāk piezvanīšu.

Atveras durtiņas.

KARLOSS: Eu!

Karloss paņem aploksni no pastkastītes.

Virsiņš nekas nav rakstīts. Es to izlasīšu.

Karloss atver aploksni un lasa.

(*Nemierīgs*) Kas par sviestu.. Tas ir.. Viņiem nav nekādu tiesību uz..

MERSEDESA: Kas notiek?

KARLOSS: Viena lieta ir spēlēt tos idiotismus, bet cita lieta ir jaukties..

FERNANDO: Kas tur ir teikts? Vai mums ir jāsatavos kāds muzikāls priekšnesums?

KARLOSS: Nekādā gadījumā. Netaisos to lasīt!

FERNANDO: Kā – nē?

KARLOSS: Tas, kas te ir rakstīts, jūs neinteresē. Ne jūs, ne arī viņus, es nesaprotu, kā ellē viņi to uzzināja! Velns!

ENRIKE: Nu, ja tu to netaisies lasīt, ko darām?

KARLOSS: Te tiek runāts par mani un par ļoti konkrētām lietām manā dzīvē, kas jums nav svarīgi. Turklāt tam nav nekāda sakara ar šo darbu.

FERNANDO: Tu tā nedrīksti darīt!

KARLOSS: Tie, kas tā nedrīkst darīt, ir viņi.

FERNANDO: Tā ir spēle. Ja nevēlies turpināt, tad ej prom. Mums to ļoti skaidri pateica.

KARLOSS: Viena lieta ir tad, kad tev uzdod visus šos pārbaudījumus, ko esam veikuši, bet pavisam cita ir, kad izvelk personiskas lietas, kas ir privātas un nevienam citam nav svarīgas.

ENRIKE: Par mani arī izvilka personiskas lietas, un es to akceptēju. Ja tu to nepieņem, tad tev jātinās prom.

KARLOSS: Bet šitas ir pavisam citādāk, blāviens!

FERNANDO: Kā vēlies. Vai nu lasi, vai arī nelasi, un ej prom.

Karloss brīdi padomā.

Pieļauju, ka tagad jau varam ņemt nost cepurītes.

Visi noņem cepures, izņemot Karloss, kas vēl joprojām domā.

MERSEDESA: Ei, Karloss!

KARLOSS: Kas?

MERSEDESA: Cepure.

Karloss novelk cepuri.

Eu, nu, *davai*, mums nav bezgalīgi daudz laika!

KARLOSS: Labi apdomājot, tas nav nekas tāds, ko slēpt vai par ko kaunēties. Patiesībā pienāks brīdis, kad tas būs acīmredzami. Es lasu. „Karloss Bueno ir uzsācis hormonālo procedūru, kam jāvainagojas dzimuma maiņas operācijā. Jums ir jāizlemj, vai šāds kandidāts būtu piemērots, lai strādātu mūsu uzņēmumā. Ja jūs nonākat pie slēdziena, ka viņš neder konkrētajam amatam, Karlosam Bueno būs jāpamet šis atlases process.” Tas arī viss.

Karloss aiziet uz pastkastīti, ieliek tur papīru un aizver to ciet.

MERSEDESA: Karloss..

KARLOSS: Kas?

MERSEDESA: Nē, nekas. Tas, ko tu tikko izlasīji, ir mazliet..

KARLOSS: Pārsteidzoši.

MERSEDESA: Bet tā taču nav..

KARLOSS: Nu, ir gan.

MERSEDESA: Tu gribi mainīt dzimumu?

KARLOSS: Jā.

Mersedesai izsprūk smieklī.

MERSEDESA: Piedod, bet..

FERNANDO: Nu, lūdzu! Tas ir.. Man trūkst vārdu. Un es jums varu apgalvot, ka tā ar mani notiek tikai dažreiz, bet šajā reizē man tas ir jāatzīst. Man trūkst vārdu.

KARLOSS: Es nesaprotu, kā šie cilvēki par to ir uzzinājuši. Es to nevaru saprast.

MERSEDESA: Tas taču ir joks, vai ne?

KARLOSS: Nē.

ENRIKE: Nē?

KARLOSS: Nē. Pirms dažiem mēnešiem es izlēmu, ka man tas ir jādara. Tikai pirms pāris nedēļām uzsāku hormonālo procedūru.

MERSEDESA: Bet, Karloss..

FERNANDO: Tā, pag. Ja es saprotu pareizi.. Tātad pēc četrām dienām tev sāks augt pupi, tev parādīsies kanārijputniņa balss un beigās tev nogriezīs locekli?

KARLOSS: Ne gluži tā, bet nu labi, jā. Mani operēs, un es būšu sieviete. Nu, patiesībā es tāda jau esmu.

FERNANDO: Nu, tu to noslēp *nereāli* labi. (*Mersedesai*) Gribēji, lai te būtu piecdesmit procentu sieviešu? Nu, re, kur tev ir!

KARLOSS: Baigie jociņi..

MERSEDESA: Karloss..

FERNANDO: Cik spēcīgi! Cilvēki ir vienkārši krāni. Nu, tavā gadījumā – ne gluži krāni. Tev jau nav.. Mani nepārsteidz, ka tu meklē darbu, jo no „Reventāla” tevi izludinās, pirms paspēsi nopirkt pirmās sieviešu apakšbikses.

KARLOSS: Tāpēc arī meklēju darbu.

ENRIKE: Un neko par to nevienam šeit neteici?

KARLOSS: Kāpēc gan?

FERNANDO: Nē, nē, nekam. Tas nav svarīgi. Tas neietekmē darbu. „Dekia” pieņem darbā par mārketinga daļas vadītāju *džeku*, kuru sauc Karloss, bet pēc diviem

mēnešiem tas Karloss ir pārvēties par Karlotu. Normāli. Es arī viņiem neteicu, ka esmu Hāre Krišņa, un, kad viņi vismazāk to gaidīs, es sagaidīšu klientus oranžā tunikā un dziedot „Haree-Hareeeee..”

KARLOSS: Un kas?

FERNANDO: Nē, nekas. Nekādu problēmu. Viss normāli.

ENRIKE: Klau.. Tas ir mazliet.. *Bāc*. Mazliet.. Es nezinu. Tas ir.. *Bļe*. Tas ir vājprātīgi dīvaini..

KARLOSS: Es tāpat to nedomāju slēpt. Ja mani pieņemtu, es būtu to pateicis. Bet ne - pirms tam. Negribēju, ka tas ietekmē atlases procesu.

FERNANDO: Jā. Un kad viņi tevi būtu pieņēmuši darbā, tu viņiem sagādātu mazu pārsteigumiņu. Un, ja tevi atlaistu, tu to aizvilktu līdz tiesai.

KARLOSS: Nu, ko tu muldi!

FERNANDO: Un tā, kā viss tur notiek šobrīd - ar to visu politkorektumu un pārējām muļķībām - tu būtu dabūjis veselu lērumu piķa.

KARLOSS: Tu par daudz esi saskatījies filmas.

MERSEDESA: Karloss.

KARLOSS: Kas?

MERSEDESA: Es vienkārši nespēju tam noticēt. Tu fakultātē sagājies ar tik daudzām meitenēm.

KARLOSS: Tāpēc, ka nebiju sevi pieņēmis tādu, kāds esmu.

FERNANDO: Šito pierakstām! Klau, jums gan visiem tās dzīves kā meksikāņu seriālos! Šitas - ar savu uzbrucēju no *čata*, un tu – *špicējot* sev hormonus.

MERSEDESA: Karloss, lūdzu.. Nē.. Tas nevar būt. Karloss, tu un es fakultātē..

KARLOSS: Jā, nu un?

MERSEDESA: Nu, kā. Man nešķita, ka tev būtu problēmas ar seksuālo identitāti. Nu.. Tu jau zini, ko es ar to gribu teikt. Tas bija.. normāli. *Bāc*, vairāk nekā normāli! Tas bija...

KARLOSS: Tas bija veids, kā noliegt acīmredzamo.

FERNANDO: Piedodiet. Piedodiet, bet šito es nevaru. Negribu būt nelaipns, bet tu.. Kā man tevi jāsauc, Karloss vai..?

KARLOSS: Vari mani saukt par Karlosu.

FERNANDO: Nu tad, Karloss. Tu nevari nopietni domāt par tādu amatu kā šis un reizē gatavoties kļūt par transvestītu. Tas jau ir par daudz!

KARLOSS: Transvestīts ir cita lieta.

FERNANDO: Lai jau būtu, velns! Tagad man liekas, ka es esmu tas, kas te strādā, bet es iejūtos viņu ādā, un man jau galva griežas..

ENRIKE: Patiesībā tas, ko mums lika, ir iedomāties sevi viņu vietā.

FERNANDO: Nu, es jau iedomājos. Un esmu pateicīgs par to, ka viņiem ir pietiekami efektīva personāldaļa, lai atklātu šito visu, pirms tiktu nodarīts ļaunums uzņēmumam.

KARLOSS: Kādā veidā tas kādam var nodarīt ļaunumu?

FERNANDO: Nu, padomā pats!

KARLOSS: Darba piedāvājumā nekas netika teikts par ierobežojumiem dzimuma dēļ.

FERNANDO: Un ko tu gribēji, lai sludinājumā liek? „Meklē mārketinga direktoru. Transvestītiem nepiedalīties!”

KARLOSS: Nesauc mani par transvestītu!

FERNANDO: Un kā man tevi jāsauc?

KARLOSS: Jebkurā gadījumā – transseksuālis, bet labāk ir nepiešūt nekādas *birkas* cilvēkiem.

FERNANDO: Klau, manis dēļ, ja vēlies, kļūsti kaut vai par karalisko pāvu, bet tu nedrīksti pieteikties darbā, slēpjot tādu lietu! Tu vari būt transvestīts vai transseksuālis, vai jebkāds tur cits transs², tā ir tava daļa, bet šeit mēs pretendējam uz augstu vadošo amatu. Ja tev tas nav skaidrs, vecīt vai vecenīt, tas nozīmē, ka tavās smadzenēs ir līdz nejēgai liela putra, un tagad, kad tu vēl esi sācis sev *špricēt* hormonus vēnās, tavi nabaga neironi var dejot sudmaliņas. Piedod, bet ja vēlies padomu, pievelc pāris skrūvītes, jo tev tādu trūkst.

KARLOSS: Tu gan sevi uzskati par ļoti asprātīgu. Es tev to teikšu tikai vienu reizi. Ja tu vēl vienreiz mani aizskarsi, es tev pautus pāri acīm pārvilkšu, un man ir pie pakajas, kā tas izskatīsies!

FERNANDO: Ai, cik sievišķīgi!

KARLOSS: Nu pilnīgs *pisdjec*.

Karloss tuvojas Fernando un viņu pagrūž.

² Šeit var izmantot citu vārda spēli ap vārdu „trans-”, piemēram, variants „**trans**vestīts vai **trans**seksuālis vai kaut vai **Trans**sibīrijas ekspresis”. *Tulkotāja piez.*

MERSEDESA: Ko jūs darāt?

Mersedesa iejaucas abiem pa vidu.

KARLOSS: Ja tu vēl vienreiz te kaut ko teiksi, es tev uztaisīšu jaunu seju.

ENRIKE: Miers!

FERNANDO: Tev ir problēmas.

KARLOSS: Un tev arī tādas būs, ja nebeigsi.

MERSEDESA: Lūdzu, esiet tik laipni!

KARLOSS: Ir lietas, kuras es nevaru izturēt.

MERSEDESA: Nomierinies!

KARLOSS: Viss. Viss kārtībā.

Enrike tuvojas Karlosam, viņš – mazliet mierīgāks.

ENRIKE: Ledeni?

FERNANDO: Ko tu gaidīji? Ka es reaģēšu pretī? Es sievietes nesitu.

MERSEDESA: Nu, jau pietiek!

FERNANDO: Labi. Izskatīsim gadījumu. Šajā gadījumā jūs esat izlēmuši viņu neatlaist. To varētu saprast, īpaši tās Karlotas dēļ. Bet šobrīd tas vairs nav diskutējams.

KARLOSS: Ak, nē?

FERNANDO: Nē, pie tam vairs nav nepieciešams pat ņemt vērā tavas plānotās operācijas. Cilvēkam, kas uzreiz pie pirmajām izmaiņām, reaģē šādā veidā, izmantojot vardarbību, nav nākotnes kā nākamajam vadītājam.

KARLOSS: Tas, kuram nav nekādas nākotnes, ir tas, kurš neciena citus un nevērtē tos pēc viņu profesionālajām spējām, bet gan pēc saviem personīgajiem aizspriedumiem.

FERNANDO: Tiešām, Karlota, tu runā tādos teikumos.. Kur jums to māca, geju-lesbiešu asociācijā?

MERSEDESA: Varbūt beigsi?

FERNANDO: Apklustu.

ENRIKE: Labi, šis gadījums ir daudz sarežģītāks nekā manējais.

FERNANDO: Nu tas, kas tev notika ar to no *čata*, arī bija pietiekami, lai mainītu dzimumu. Apklustu.

ENRIKE: Šajā situācijā, kuras priekšā mūs tagad nostādīja, runā tikai par dzimuma maiņu. Tam nav nekāda sakara ar viņu profesionālajām spējām.

MERSEDESA: Man jāsaprot, ka man ir grūti runāt par šito.

ENRIKE: Bet mums tas ir jādara.

MERSEDESA: Karloss ir mans draugs. Es viņu cienu, bet..

FERNANDO: Bet..

MERSEDESA: Man ir tik grūti tam noticēt..

ENRIKE: Vienalga. Mums jāķeras klāt. Tas, kas mums ir jādara, ir jāņem vērā visi faktori. Pieņemu, ka tad, kad tev izdarīs to operāciju, tev ilgu laiku vajadzēs būt uz slimības lapas.

KARLOSS: Nu, ne tik ilgi..

FERNANDO: Problēma nav tajā, ka viņš būs uz slimības lapas. Problēma ir tajā, ka tad, kad viņš atgriezīsies darbā un viņa sekretāre viņu ieraudzīs sievietes tautastērpā, viņai var piemesties sirdstrieka un viņa var palikt paralizēta. Tad gan būs problēmas.

MERSEDESA: Vai tu nevari runāt par kaut ko arī nopietni?

FERNANDO: Kā tu iedomājies, ka varu runāt nopietni par tādu lietu kā šī, ja tas līdzinās lēta romāna sižetam..

ENRIKE: Tev ir taisnība. Šito neviens nevar sagremot. Viņi mūs māna. Tagad es to redzu. Pārbaudījums ir tāds, ka tev ir jāpanāk, lai mēs noticam, ka vēlies taisīt to operāciju. Mums tu tikai nolasīji to, ko gribēji, un pēc tam ieliki zīmīti atpakaļ, un pastkastīte aizvērās. Tur bija rakstīts, ka tev mums ir jāliek noticēt, ka gribi mainīt dzimumu.

KARLOSS: Klau, tev vajadzētu beigt tik ļoti lauzīt galvu par lietām. Te nav nepieciešams nekāds jauns skatu punkts. Es tāds esmu. Gribēju kādus mēnešus neko neteikt, bet šie cilvēki ir to uzzinājuši. Ko es tur varu darīt!

ENRIKE: Kā viņi var uzzināt par kaut ko tādu, ja tu viņiem neko neteici?

KARLOSS: Es arī to gribētu zināt. Pieļauju, ka viņi ir runājuši ar maniem draugiem un kāds to ir pastāstījis. Nav daudz cilvēku, kas to zinātu, bet ir.

ENRIKE: Droši vien. Nu gan uzdevumiņš! Labs! Ja tu mūs esi piemānījis ar šito stāstiņu, tad tu esi labākais pārdevējs pasaulē.

KARLOSS: Es jums saku, ka tā ir taisnība.

MERSEDESA: Tā tam jābūt. Protams. Kad būs mana kārta, ej nu sazin', ko man liks.. Man jums būs jāliek ticēt, ka esmu mūķene vai.. citplanētiete.

KARLOSS: (*Izņem mapīti, meklē kādu zīmīti*) Skatieties, re, kur man ir zāļu receptes un ārsta telefons, varat viņam piezvanīt, ja gribat.

ENRIKE: Viņš var būt sagatavojies.

KARLOSS: Kā tu to esi iedomājies, ka es esmu sagatavojies? Es nezināju, ka viņi nāks klajā ar šito. Ja man ir līdzī recepte, tad tas ir tāpēc, ka tā ir mana.

ENRIKE: Varbūt tavs pārbaudījums tev bija jā sagatavo iepriekš. Varbūt viņi ir runājuši ar tevi, tev izskaidroja procesu un lika sagatavot pierādījumus.

KARLOSS: Klausies, mēs taču esam kabinetā, Kastīliešu ielā, nevis Agatas Kristi romānā!

FERNANDO: Viņš saka taisnību. Lai arī tas izklausās neticami, domāju, ka viņš saka taisnību.

MERSEDESA: Kā tu to zini?

FERNANDO: Zīmītē bija rakstīts tas, ko viņš mums nolasīja. Viņš to paņēma netīšām. Viņa vārds nebija uz aplokšnes. To varēja paņemt jebkurš no mums. Ja būtu gribējuši dot instrukcijas tikai viņam, tur būtu uzrakstīts viņa vārds, kā tas bija ar Enriki.

ENRIKE: Ja viņš jau bija sagatavojies, tad - vienalga.

FERNANDO: Arī taisnība, bet neticu. Lieta ir tik labi izstrādāta, ka tai jābūt taisnībai.

ENRIKE: Nu tad, ja mēs izlemjam, ka viņš nav piemērots cilvēks, tad viņam ir jāaiziet. Tā bija rakstīts, vai ne?

FERNANDO: Tieši tā. Izludinām viņu, un būs par vienu mazāk.

MERSEDESA: Bet.. Nē. Viņiem ir jāpieņem tas lēmums, nevis mums.

FERNANDO: Tas ir labi izdomāts. Tādā veidā neviens nevarēs teikt, ka „Dekia” ir kādu atraidījusi.. diskriminācijas vai kā tur dēļ. To būs izdarījuši mēs. Nu, manis pēc - nekādu problēmu.

MERSEDESA: Nu, es esmu pārliecināta, ka tā nav taisnība, un, ja mēs viņu izmetam, tad to darām par kaut ko, kas ir meli. Es nesaprotu..

KARLOSS: Kāpēc jūs negribat tam ticēt? Dzimuma maiņa vairs nav nekas tik ārkārtējs, kā tas bija agrāk. Tas ir zinātniski pārbaudīts, ka ir sievietes un vīrieši, kuri ir iesprostoti ķermeņos, kas viņiem neatbilst.

FERNANDO: Vecīt, tu runā kā no grāmatas, ka es vairs nezinu, ko domāt.

KARLOSS: Liec mani mierā.. Tādiem cilvēkiem kā mēs, kuri cieš no šīs problēmas, tagad ir iespēja to atrisināt. Un tas nav viegls ceļš, to es jums varu apgalvot. Es esmu pavadījis vairākus gadus, mēģinot izlemt. Man ir veiktas visa veida pārbaudes. Jau

sešus gadus eju pie psihiatra, un viņš bija tas, kas man ieteica taisīt operāciju. Ja gribat dzirdēt patiesību, šis darbs man sāk kļūt diezgan nesvarīgs. Atradīšu citu. Es labāk gribu, lai jūs man notīcat un lai pieļaujāt tādu iespēju, ka kāds cilvēks grib pārveidot savu dzīvi, un lai to pieņemat kā normālu faktu. Tev, Enrike, ir bērni, vai ne? Iedomājies, ka tas notiek ar vienu no viņiem. Vai tad tu negribētu, lai viņš spētu dzīvot normālu dzīvi? Vienmēr būs tādi kā viņš, kas smiesies un mēģinās tev justies kā idiotam, tas nav novēršams, bet tu, Mercedes, neesi tāda! Es gribētu, lai tu turpinātu būt mana draudzene. Man šobrīd tas ir pats svarīgākais. Es būšu tas pats cilvēks, tikai – mazliet laimīgāks, es ceru.

MERSEDESA: Karloss, nedari tā!

KARLOSS: Ko tieši?

MERSEDESA: Tu man liec justies kā.. Nezinu..

KARLOSS: Nedomā par to, kādam publiskajam tēlam tev ir jābūt. Mēs esam pazīstami. Man vajag, lai mani draugi mani saprot.

MERSEDESA: Es nezinu, ko tev atbildēt.

KARLOSS: Saki, ka vienmēr būsīm draudzenes.

MERSEDESA: Labi, nu neesam jau mēs arī tādi draugi.. draudzenes.. drau.. Mēs reti redzamies.

KARLOSS: Palīdzi man.

MERSEDESA: Ko tu vēlies, lai es daru?

KARLOSS: Neatgrūd mani! Vismaz tu, nē! Lūdzu!

MERSEDESA: Karloss...

KARLOSS: Viņi abi divi mani izmetīs, nešaubīgi. Vismaz tu..

Mercedes un Karlos saskatās uz brīdi.

FERNANDO: Varu tev uzdot vienu jautājumu? Kad beigsi viņu iežēlināt, vai ķersies klāt arī viņam?

KARLOSS: Nē.

FERNANDO: Tev labi sanāk. Man jāatzīst, ka tev tiešām labi sanāk.

KARLOSS: Es ar tevi vairs negribu runāt! (*Mercedesai*) Ko teiksi?

MERSEDESA: Es domāju.

FERNANDO: Bet es gan gribu runāt ar tevi! Tas, ko tu dari, ir tīra emocionālā šantāža. Tā kā tu viņu pazīsti un, kā izskatās, arī esi *drāzis*, tad tagad gribi viņu iežēlināt.

MERSEDESA: Klausies, skaistulīt, man viņš te nekādā veidā nešantažē. Es darīšu to, ko gribēšu, un, ja mums bija attiecības, tad tev tas ne sūda neinteresē!

FERNANDO: Jūs man atvainojiet!³

MERSEDESA: Karloss, ja gribi, lai esmu atklāta, tad es vēl joprojām nespēju noticēt tai dzimuma maiņai, bet, ja tā ir taisnība un ja man būtu tevi jāpieņem darbā, es to nedarītu.

KARLOSS: Ļoti labi. Cerēju, ka tu.. Bet tas ir normāli. Es to saprotu.

MERSEDESA: Man ļoti žēl.

Zvana Mercedesas mobilais.

Piedod. (*Mersedesa redz, kas zvana, un paceļ mobilo*) Kas ir?

KARLOSS: Jums man nav jēgas jautāt.

ENRIKE: Mums nav citu iespēju. Neviens nepieņemtu darbā tādu.. kā tu. Tas ir pārāk riskanti.

MERSEDESA: (*Mobilajā*) Bet kā..?

FERNANDO: Nu, es gan tevi paņemtu, kaut vai tikai tāpēc, lai redzētu, cik skaista tu sanāksi. Varbūt tu esi mana mūža sieviete.

KARLOSS: Tu gan esi kretīns!

MERSEDESA: (*Mobilajā*) Ak, Dievs.. Jā, jā, es jau braucu.. Atā. (*Noliek klausuli*)

FERNANDO: Izskatās, ka tavai bijušajai ir jāiet.

MERSEDESA: Mana māte nomira.

KARLOSS: Ko?

MERSEDESA: Mana māte nomira.

ENRIKE: Velns parāvis!

KARLOSS: Kas notika?

MERSEDESA: Viņa bija intensīvajā.. Sirds trieka.

ENRIKE: Man ļoti žēl.

KARLOSS: Bet tev taču pirms brīža zvanīja...

MERSEDESA: Izrādās, ka, kamēr mēs runājām, viņa jau bija krīzes stāvoklī, un mana māsa to vēl nezināja.

KARLOSS: Mercedesā...

MERSEDESA: Labi, man jāiet.

³To saka Mercedesai, ar ironiju, pēkšņi uzrunājot uz „Jūs”. *Tulkotāja piez.*

KARLOSS: Gribi, lai es tevi pavadu? Es arī eju.

MERSEDESA: Nav vajadzības. Man te ir mašīna.. Bļāviens! Man vajadzēja braukt, kad man zvanīja.

KARLOSS: Nav jau pagājis tik ilgs laiks.. Tu nebūtu paspējusi.

MERSEDESA: Bet es neaizbraucu. Es paliku šeit. Bļāviens!

KARLOSS: Labāk būtu, ja tu nestūrētu. Man nav grūti.

MERSEDESA: Paldies.

Mersedesa un Karloss paņem savas mantas.

FERNANDO: Man žēl.

MERSEDESA: Tev?

FERNANDO: Jā, man.

MERSEDESA: Vienīgais, ko tu šobrīd domā, ir.. „Re, par diviem mazāk”.

FERNANDO: Nu, jā, es esmu krefīns, bet ne tik liels.

ENRIKE: Esmu pārliecināts, ka viņi sapratīs, ka tev jāiet.

FERNANDO: Pašā sākumā tika teikts, ka tas, kas aiziet, - vienalga, kāda iemesla dēļ, - tiek izslēgts.

KARLOSS: Kā tu vari būt tik..

FERNANDO: Tas ir tas, kas tika teikts.

ENRIKE: Jebkurā gadījumā, tu neesi tas, kuram tas jāizlemj.

FERNANDO: Nē, bet tas tika teikts.

MERSEDESA: Es ceru, ka tevi paņems. Es to darītu. Tādus kuces dēlus kā tu nevar atrast katru dienu.

FERNANDO: Ei, es taču nenogalināju tavu māti!

Mersedesa paliek, vērodama viņu, dusmīga.

Kas ir? Tā ir taisnība. Tā nav mana vaina.

Mersedesa vēro Fernando labu laiciņu.

Karloss viņai tuvojas.

KARLOSS: Merседesa..

Mersedesa vēl joprojām nekustīga skatās uz Fernando.

Ejam!

MERSEDESA: Es palieku.

KARLOSS: Ko?

MERSEDESA: Es palieku.

KARLOSS: Mercedesesa..

MERSEDESA: Viņa ir mirusi. Šitas vairs nebūs ilgāk par pusstundu.

KARLOSS: Kā tu vari teikt ko tādu?

MERSEDESA: Man ir jāpaliek.

KARLOSS: Bet..

MERSEDESA: Man ir savi iemesli. Tā ir mana darīšana.

KARLOSS: Nē, es zinu, ka tā ir tava darīšana, bet..

MERSEDESA: Šim jau tūlīt jābeidzas.

KARLOSS: Vai arī, nē.

MERSEDESA: Ja redzēšu, ka ievelkas, tad es iešu.

KARLOSS: Es neko nesaprotu.

MERSEDESA: Tā ir mana problēma, labi?

FERNANDO: Var just, ka starp tevi un māti nebija īpaši daudz mīļuma.

MERSEDESA: Saki, ko gribi. Tu mani no sliedēm neizsitīsi!

KARLOSS: Tas ir neticami!

FERNANDO: Ir skaidrs, ka tev *točna* ir jāiet.

KARLOSS: Mercedesesa, ejam. Neesi muļķe. Tas nav tā vērts.

MERSEDESA: Nu, lūdzu..

Karloss paskatās uz viņiem.

KARLOSS: Jūs visi esat traki. Un es nezinu, kā esmu izturējies tik ilgi šito sūda atlasī. Tas ir pazemojoši, ka mums liek.. Ja mums būtu kaut mazliet cieņas pret sevi, jau labu laiciņu atpakaļ mēs būtu viņus pasūtījuši trīs mājas tālāk. Visus.

FERNANDO: Davai, ej *špricēt* hormonus!

KARLOSS: Ja esat tikai jūs, no kā izvēlēties, tad lai Dievs stāv klāt uzņēmumam!

FERNANDO: Ardievu!

KARLOSS: Ardievu!

Karloss atver durvis un aiziet.

Mercedesesa izņem cigarešu paciņu un aizsmēķē vienu. Paņem pelnu trauku un to pievelk sev klāt.

ENRIKE: Piedod, es negribu iejaukties, bet..

MERSEDESA: Nu, tad neiejaucies!

FERNANDO: Meitene zina, ko vēlas.

MERSEDESA: Mana māte darītu to pašu.

FERNANDO: Nu gan *baigā* ģimenīte!

MERSEDESA: Pirms tam es visu *sačakarēju*. Man bija jābrauc tad, kad man pirmo reizi zvanīja. Tagad jau ir par vēlu.

Mersedesa aiziet līdz pastkastītei un sauc.

Eu, veči, tas taču jāpabeidz šodien! Kas vēl mums jāizspēlē?

ENRIKE: Es tev vēlreiz atkārtoju. Mums tiešām pašā sākumā teica, ka tas, kas izies no zāles - lai kāds arī būtu iemesls -, tiks izslēgts no procesa, bet tas bija noteikums, kas nevarētu attiekties uz tādu gadījumu kā šis. Esmu pārliecināts, ka personāldaļa pilnībā sapratīs, ka tev ir jāiet un to neņems vērā lēmumu pieņemšanas laikā.

Fernando un Mercedesas saskatās.

FERNANDO: Man bija taisnība. Tas esi tu.

ENRIKE: Nē, tas neesmu es. Man nav nekāda sakara ar uzņēmumu, bet tas ir tikai loģiski.. Tā ir lieta.. Nu, vēl trakāk nevar būt.

MERSEDESA: Tu strādā te?

ENRIKE: Nē.

FERNANDO: Tu esi vienīgais, kas nepateica, kurā uzņēmumā strādā, un šī runas maniere, tas, ko tu teici viņai.. „Personāldaļa pilnībā sapratīs...”

ENRIKE: Tāpēc, ka es esmu pārliecināts par to. Tie cilvēki mums ir uzlikuši dīvainus pārbaudījumus, bet viņiem tāpēc nevajadzētu būt monstriem. Turklāt viņi nevar gaidīt no Mercedesas normālu rīcību, ņemot vērā to, kas tikko notika.

MERSEDESA: Man ir ļoti svarīgi dabūt šo darbu. Mana māte neatdzīvosies tikai tāpēc, ka tagad skriešu uz slimnīcu. Jūs mums esat uzlikuši zināmus noteikumus, un es tos pildīšu, līdz..

ENRIKE: Ee, es neesmu uzlicis nekādus noteikumus! Es esmu tāds pats kandidāts kā jūs.

FERNANDO: Nu, re. Viņš uzstāj... Ļoti labi. Ja tāda ir spēle, spēlējam. Bet lai skaitās, ka es tevi atrodu jau no paša sākuma.

MERSEDESA: Vai viņi vēl ilgi tūlāsies, lai mums iedotu vēl kādu aploksni?

ENRIKE: Un kā lai es to zinu!

MERSEDESA: Tāpēc, ka man liekas acīmredzami, ka mana palikšana parāda manu interesi par amatu. Ja es palieku, tas ir kaut kā dēļ. Ja darbs ir atkarīgs no šādām spēlītēm, spēlējam, bet ātri!

Durtnas atveras.

FERNANDO: Re, tevi klausīja.

MERSEDESA: Paldies!

Mersedesa iet uz kastītes pusi. Enrike viņu aiztur.

ENRIKE: Pagaidi!

Enrike aiziet līdz kastītei, to aizver, nepaņemot aploksni.

Nevajag. Jums ir taisnība. Mans vārds ir Stefāns Rohass. Esmu „Dekia” personāldaļas psihologs.

FERNANDO: Es zināju!

ENRIKE: Bija palikuši vēl daži pārbaudījumi, bet, ņemot vērā apstākļus, varam mest mieru.

MERSEDESA: Paldies.

FERNANDO: Jau kopš paša sākumā! Lai skaitās! Bet nu tava aktierspēle – lieliska, tu esi labs aktieris. Es ceru, ka tu neapvainojies par to, ko tev teicu.

ENRIKE: Karloss Bueno ir prom. Tagad paliekat tikai jūs divi.

MERSEDESA: Un tagad, ko jūs darīsiet? Kā izlemsiet?

ENRIKE: Skatoties pēc tā, ko esam redzējuši līdz šim.

MERSEDESA: Ja vēlaties uzlikt vēl kādu pārbaudījumu, manis dēļ – nekādu problēmu.

FERNANDO: Jā, mierīgi, tagad jau tā lieta ir apbedīšanas biroja rokās.

MERSEDESA: Zini, ko? Tas vispār ir smieklīgi. Tu man atgādini manu tēvu. Viņš bija tāds kā tu. Ciniķis. (*Enrikem*) *Davai*, turpinām! Esmu gatava.

ENRIKE: Labi. Ja tiešām vēlaties.. Varam veikt pēdējo pārbaudījumu. To, kas bija paredzēts.

MERSEDESA: Tas būs garš?

ENRIKE: Tas ir atkarīgs no jums.

MERSEDESA: Uz priekšu!

FERNANDO: Piedod, vai es varu tev uzdot vienu jautājumu par šo ..?

ENRIKE: Vēlāk, ja to ūs gribēsiet, es jums izskaidrošu visa procesa pamatu, bet pirms tam jums ir jāizpilda pēdējais uzdevums. Jebkurā gadījumā, *senjorita* Degasa, es jums vēlreiz pārjautāšu to, ko teicu iepriekš. Es pilnībā saprastu, ja jums būtu jāiet. Jūs esat pēdējie divi kandidāti. Mēs jums varam arī nolikt citu datumu.

FERNANDO: Man nav nekādu problēmu atnākt citu dienu, bet tā ir viņa, kas grib palikt.

MERSEDESA: Labāk gribu pabeigt tagad.

ENRIKE: Vai esat pārliecināta?

MERSEDESA: Jā.

ENRIKE: Kā vēlaties. Pēdējais uzdevums ir sekojošs. Tā ir spēle.

Enrike ar žestu vēršas pret turieni, kur ir noslēptas kameras, un durtiņas atveras. Viņš izņem divas aploksnes.

Katram no jums tiek dots viens slepens mērķis. Tas ir jāsasniedz. Kurš to izdarīs pirmais, - paliks. Otram būs šī vieta jāpamet. Es jums katram iedošu vienu no aploksnēm. Tajās iekšā ir zīmītes, uz kurām ir rakstīts tas, kas jums ir jāpanāk vienam no otra. Jūs tās izlasiet, tad ielieciet atpakaļ aploksnēs un atstājiet uz galda. Kad jūs sasniegsiet jums uzdoto mērķi, jūs zīmīti parādīsiet otram un otram telpa būs jāpamet. Tas ir viens no veidiem, kā pabeigt uzdevumu. Ir arī otrs. Ja viens no jums uzmin, kāds ir pretējā cilvēka mērķis, pirms tas tiek sasniegts, tad to drīkst paziņot. Ja tas ir patiess, tad arī ir uzvarēts. Vai viss ir skaidrs?

Abi divi apsēžas.

Es iziešu un atstāšu jūs divatā. *Senjor Porta*, Jūsu aploksne ir numuru 1. Mercedes, Jūsu – numur 2.

Iedod viņiem aploksnes.

Izlasiet zīmīti.

Viņi to izdara.

FERNANDO: Bļāviens, tas ir..

ENRIKE: Ja nevēlaties to darīt, varat atteikties.

FERNANDO: Nē, nē. Bet tas ir.. Pieļauju, ka viņai arī ir tikpat grūts.

ENRIKE: Es neko nedrīkstu teikt. Tagad ielieciet to atpakaļ un atstājiet aploksni uz galda.

FERNANDO: Bet, klau, tikai lai pārliecinātos.. Ja es panāku to, kas tur rakstīts, es uzvaru, bet, ja viņa to atmin ātrāk, - zaudēju.

ENRIKE: Tieši tā. Kurš ātrāk sasniedz prasīto vai atmin otra nodomus, paliek. Otram ir jāaiziet.

MERSEDESA: Un ja es zinu, ko viņš grib panākt, un paskatos aploksnē, bet tas nav tas?

ENRIKE: Tad esat ārā no spēles. Vispirms jums tas ir jāpasaka, tad jāpaskatās aploksnē, un, ja jums nav bijusi taisnība, ir jāaiziet.

MERSEDESA: Labi.

Viņi noliek aploksni uz galda.

ENRIKE: Veiksmi!

Enrike iziet no telpas.

FERNANDO: Dieva dēļ...!

MERSEDESA: Jā.

FERNANDO: Nu, manējais ir.. Nu labi, ja tavējais ir tikpat grūts, tad mēs te varam pavadīt visu nakti.

MERSEDESA: Es nevaru visu nakti.

FERNANDO: Jā, protams. (*Pazeminot balsi*) Bet tiešām, šīs spēlītes ir... (*Ar pirkstu pagroza pie deniņiem, kā traks*)

MERSEDESA: Bet tu tās spēlē.

FERNANDO: Par to, ko maksā šie cilvēki, ja man to prasa, esmu gatavs nodejot kaut vai Zviedrijas himnu uz galda. Bet nu, viena lieta ir šis te, bet pavisam cita lieta – tavējā.

MERSEDESA: Kas?

FERNANDO: Es vienkārši nespēju saprast, kā tu ar visu to par tavu māti, turpini atrasties šeit, it kā nekas nebūtu bijis.

MERSEDESA: Turpinu, bet ne jau, it kā nekas nebūtu bijis. Ko tu būtu darījis?

FERNANDO: Es nezinu. Man tā nav gadījies, bet.. Man gribētos redzēt, kā tu savai ģimenei stāstīsi, ka šeit spēlēji slepenajos mērķos un ka tā dēļ tu nevarēji ātrāk nokļūt slimnīcā.

MERSEDESA: Man manai ģimenei nekādi paskaidrojumi nav jāsniedz.

FERNANDO: Labi, labi.. Nav jau mana daļa.

MERSEDESA: Tieši tā.

FERNANDO: Nu tad ķeramies pie darba, jo man šķiet, ka šitā lieta ievilksies.

MERSEDESA: Kāda lieta?

FERNANDO: Šitā spēle. Mums ir jāpanāk, ka otrs izdara „kaut ko”, bet mēs nedrīkstam būt tieši, mums ir jāriņķo simtiem reižu, jo, ja mūs pieķer, tad esam visu salaiduši dēļ. Tas ir labi izdomāts. Patiesībā tā ir pārdošanas metode.

MERSEDESA: Neredzu nekādu saistību.

FERNANDO: Tas ir tāpat kā pārdot! Es sāku ar ekskursijām vectētiņiem. Tos iebāzu autobusā ar tekstu, ka brauksim skatīties kaut kādu tur pili, bet īstais mērķis bija

pārdot viņiem visu iespējamo. Piepildījām viņiem vēderu ar lētu vīnu un, kad viņi bija jau pietiekami pielējušies, tad ieslēdzām tos vienā zālē un, līdz brīdim, kad viņi nopirka visu, ko bijām paredzējuši, no turienes neiznāca neviena dzīva dvēsele. Velns, kā mēs smējāmies!

MERSEDESA: Vai tu esi precējies?

FERNANDO: Kāpēc tu man to jautā?

MERSEDESA: Lai zinātu.

FERNANDO: Nē, es neesmu precējies.

MERSEDESA: Kāpēc tā?

FERNANDO: Tāda sūtība. Un tu, esi precējies?

MERSEDESA: Nē, arī nē. Bet esmu dzīvojusi ar kādu kopā.

FERNANDO: Nu, ļoti labi. Man prieks.

MERSEDESA: Bērni?

FERNANDO: Vismaz, cik es zinu, nē.

MERSEDESA: Ko nozīmē „vismaz, cik es zinu, nē”?

FERNANDO: Tev taisnība. Debila atbilde. It kā mēs *džeki* nezinātu, vai mums ir bērni, vai nav. Es vienmēr esmu bijis uzmanīgs, bet, ja kādreiz kādu būtu padarījis grūtu, vai tad viņa to būtu noklusējusi? Ne sūda! Būtu atskrējusi pie manis ar visu grūtniecības testu. Nē, man nav bērnu.

MERSEDESA: Tev patīk mūzika?

FERNANDO: Nē, man nepatīk. Un ņem vērā, ka es tev tagad ļauju vadīt sarunu, jo man vienkārši tā gribas, nevis tāpēc, ka tu te visu kontrolē.

MERSEDESA: Kas ir tas, kas tev patīk?

FERNANDO: Mans darbs.

MERSEDESA: Tev ir draugi?

MERSEDESA: Protams, ka man ir draugi.

MERSEDESA: No kurienes viņi ir?

FERNANDO: Nu.. No turienes, no kurienes ir visi draugi..

MERSEDESA: Bet viņi ir īsti draugi?

FERNANDO: Nē, viņi ir piepūšamās lelles.

Mersedesa aizdedzina cigareti.

MERSEDESA: Tu pīpē?

FERNANDO: Nē.

MERSEDESA: Gribi, lai es tev pasaku, ko es domāju par visu šito? Es neticu, ka mūs paņems. Ne tevi, ne mani.

FERNANDO: Kāpēc?

MERSEDESA: Intuīcija.

FERNANDO: Un kuru tu vēlies, lai paņem, tavu draugu no Biznesa skolas?

MERSEDESA: Man ir tādas aizdomas, ka viņi spēlējas ar mums.

FERNANDO: Nu, klau, tas jau gan ir sen kā skaidrs! Bet *šitie* psihologi tādi ir. Mani pārsteidz tas, ka viņi vēl nav mums likuši spēlēt muzikālajos krēslos vai attēlot dzīvnieku skaņas...

MERSEDESA: Man ir tāda kā sestā maņa. Vienmēr tāda ir bijusi. Kad mani kāds grib apmānīt, man galvā ieslēdzas tāds kā trauksmes signāls. Un tagad jau kādu laiciņu tas skan. Šī nav nekāda atlase. Tas ir kaut kas cits.

FERNANDO: Ak, tad tagad tu ķeries pie lietas, ko? Ko tu gribi? Lai es noticu, ka tas viss ir tikai apmāns? Tas ir tas, kas tev ir jāpanāk? Nē, ja tas būtu tas, tu nebūtu tik tieša. Tu mani pārbaudi.. Es jau tev teicu. Man ir liela pieredze ar cilvēkiem, es zinu šitos trikus.

MERSEDESA: Vari domāt, ko gribi. Es uzskatu, ka mums nedos nekādu darbu, bet ir arī kas cits, kas liek man palikt. Ziņkārība, es pieļauju.

FERNANDO: Tai nu gan ir jābūt *baigai* ziņkārībai! Jo tava māte ir mirusi, un tu te runā. Tu esi no tām, kas raud par badu pasaulē, vai kas ziedo naudu Āfrikai, bet tev nomirst māte un tev ir tieši tik žēl, cik melns aiz naga.

MERSEDESA: Tu es baigais mēsls, ja domā, ka vari cilvēkiem teikt to, kas vien tev ienāk prātā. Pirms tam Karloss tev nepaspēja kārtīgi sadot. Uzmanies, ka tik tev to neizdaru es!

FERNANDO: Piedod, neapvainojies! Es apbrīnoju tavu attieksmi. Tava māte ir mirusi, tu tur vairs nevari neko darīt, šeit tev ir zelta iespēja dabūt izcilu darbu, un tu cīnies, lai to iegūtu. Ne pa kam neatkāpsies pēdējā brīdī divdesmit minūšu dēļ. Es apbrīnoju tādus praktiskus cilvēkus kā tu. Tu man patīc. Nopietni. Var redzēt, ka tu esi sieviete, kas zina, ko grib. Es tev to saku. Ja ar mani būtu noticis tas pats, kas notika ar tevi, tad man būtu gribējies reaģēt kā tu. Kad tevi uzvarēšu, es pat jutīšos slikti. Mūs varētu pieņemt abus. Mēs būtu laba komanda, tu tā nedomā?

MERSEDESA: Tu esi kādreiz mīlējis?

FERNANDO: Bāc, kas tās par tematu maiņām!

MERSEDESA: Ja negribi, neatbildi.

FERNANDO: Nē, nekādu problēmu. Tu domā – sievieti?

MERSEDESA: Jā, sievieti.

FERNANDO: Nu.. nedomāju. Bet es tev pateikšu vienu lietu, lai arī nezinu, vai tas derēs. Vienu reizi es lūdzu vienai sievietei, lai viņa precas ar mani.

MERSEDESA: Un viņa tev teica, ka nē.

FERNANDO: Viņa teica, ka jā. Es zināju, ko daru. Citādi es to nebūtu viņai jautājis.

MERSEDESA: Un pēc tam tu viņu pameti, jā?

FERNANDO: Nākamajā nedēļā.

MERSEDESA: Tā nav taisnība.

FERNANDO: Ā, nē?

MERSEDESA: Nē. Es jau tev teicu, ka man ir sestā maņa.

FERNANDO: Nu, sieviete, ja pārējās piecas strādā tāpat kā šī, tad tev ir jāiet pie ārsta pārbaudīties!

MERSEDESA: Kāpēc viņa tevi pameta?

FERNANDO: Nu, es viņu pametu! Vienalga. Es mēģinu noskaidrot, kurā brīdī beigsi visus savus jautājumiņus, bet man tā vien liekas, ka vēl nemaz neesi sākusi. Nu tu dod! Velc uz to pusi, kam nav nekāda sakara, lai vēlāk, kad mani jau būsi aptinusi ap pirkstu, uzbruktu negaidot, bet tev neizdosies, skaistulīt! Pārāk ilgi jau atrodos šeit, lai ļautu sevi pieķert. Tas ir, ja vēlies turpināt zaudēt šādā veidā, uz priekšu! Laika man ir daudz vairāk nekā tev. Ja tu turpināsi šo stratēģiju, nokavēsi bēres.

Mersedesa paskatās pulkstenī.

Ja vēlies piezvanīt..

MERSEDESA: Nē, es negribu zvanīt.

FERNANDO: Nu, tad tava māsa tev drīz piezvanīs. Ko tu viņai teiksi?

Mersedesa izslēdz telefonu.

MERSEDESA: Tagad vairs nezvanīs.

FERNANDO: *(Pa pusei apbēdināts)* Oooo!

MERSEDESA: Kas?

FERNANDO: Man pat gandrīz nekas nebija jādara..

MERSEDESA: Kas notiek?

FERNANDO: Un ja es tev teiktu, ka mans mērķis bija kaut kas tik vienkāršs kā – tev jāizslēdz telefons?

MERSEDESA: Nedirs!

Fernando paņem aploksni un izņem zīmīti. To piedāvā Mercedesai.

Bļāviens!

Mersedesa sniedzas pēc zīmītes, bet, pirms to paspēj paņemt, Fernando to atkal ieliek aploksnē un atstāj aploksni uz galda.

FERNANDO: Nē. Tas nav tas.

MERSEDESA: Tu esi viens.. Ļoti smieklīgi!

FERNANDO: Piedod, neņem to galvā.

MERSEDESA: Zini, kāpēc es paliku? Jo tu man tik ļoti riebies, ka gribēju gūt to baudījumu *izčakarēt* tevi.

FERNANDO: Tava māte būtu ļoti lepna par tevi.

MERSEDESA: Tu noteikti esi bārenis, vai ne?

FERNANDO: Bārenis?

MERSEDESA: Ja tev būtu māte, tu nesmietos tik ļoti.

FERNANDO: Man ir māte un tēvs.

MERSEDESA: Es ceru, ka viņiem nekad neko no tevis nevajadzēs.

FERNANDO: Visu, ko viņiem no manis vajadzēs, viņi arī dabūs. Par to tagad nerunājam! Varētu šķist nez kas, bet man mani vecāki ir pats svarīgākais. Tu pat nedomā ne mirkli, ka es varētu būt tāds pats kā tu. Es nerunāju par tādu situāciju, kā tavējā, kas ir vienkārši neticama. Es runāju par visu dzīvi. Es runāju par viņu nepievilšanu. Mani vecāki man ir devuši tik daudz, ka, lai cik daudz arī es darītu savā dzīvē, lai arī cik ļoti es mēģinātu viņiem atdot kaut mazu daļu no tā visa, ko esmu parādā, nekad nespēšu pat pietuvoties viņu dāsnumam. Tu esi aizskārusi stīgu, tu.. Zini, kāpēc man nav bērnu? Jo es domāju, ka nekad nespēšu viņus mīlēt tik ļoti, kā mani vecāki ir mīlējuši mani. Mans tēvs.. Tu esi *krutā* meitenīte, to var redzēt... Es nē, es esmu parasts *čalis*. Mans tēvs bija vilciena kontrolieris. Vilciena kontrolieris visu savu nolādēto dzīvi! Strādāja kā zirgs. Bija tādas naktis, kad viņš negulēja mājās, bet kad atgriezās, vienmēr man atveda kādu dāvanu. Mazas lietiņas. Dažreiz – tikai konfekti. Bet vienmēr, un, kad es saku vienmēr, tad tiešām – vienmēr man kaut ko atveda. Tas bija tikai sīkums, bet tas sīkums nozīmēja, ka nekad, nevienā brīdī viņš nebija mani aizmirsis. Dažreiz viņš uz veselu nedēļu bija prom no mājām. Tad mana māte dienu pirms tam, kad viņš atgriezās, nopirka cūkpupas, un mēs divatā tās lobījām, un mana māte tās gatavoja ar desu. Tas bija ēdiens, kas viņam visvairāk

garšoja. Tu jau nesaproti, par ko es runāju, ne? Tavā mājā jau, protams, neēda cūkpuvas. Lūk, manā gan, un man tas bija pats svarīgākais - palīdzēt mātei tās tēvam gatavot. Vēl tagad, kad man jau ir četrdesmit gadu, mans tēvs mani apķer un saka: „Es pieļauju, ka tu palīdzēji mātei lobīt cūkpuvas” un mani iedunkā kā toreiz, kad man bija seši gadi. Tu to nevari saprast, bet es redzu tēva acis un zinu, ka viņš vēl joprojām jūtas lepns par mani. Bet tev nav ne mazākās nojausmas, par ko es te runāju. Tu izslēdz *mobilo*. Tu nekad negāji pie saviem vecākiem uz gultu, kad tev bija bail naktīs? Ko tu domā, ka tavai mātei šodien nebija bail? Zini, kas man šobrīd ir vissvarīgākais dzīvē? Zini, kāpēc es strādāju, kāpēc es vēlot kaut ko sasniegt savā profesijā? Es gribu, lai mans tēvs un māte var uz mani paskatīties ar tādu pašu lepnumu acīs, kā to darīja tad, kad man bija seši gadi un kad es izdarīju kādu labu lietu. Tāpēc es cīnos, velns lai parauj! Tāpēc esmu gatavs uz visu – vilkt bīskapa cepuri vai jebko citu, kas vajadzīgs. Tāpēc, ka es gribu, lai mani vecāki zina, ka es to sasniedzu. Un tu mani sauc par ciniķi. Domā, ka tas parāda, ka esi stipra sieviete, ka šis darbs tev ir svarīgs? Vienīgais, ko tas parāda, ir tas, ka tev nav dūšas. Neesi gatava man stāties pretī dzīvē, īstajā dzīvē. Un pirms tam man jautā, vai es esmu kādu mīlējis.. Paklausies labi, jo varbūt kaut ko arī iemācīsies šodien. Pienāks tāda diena, *kruto* meitenīt, kad tev nošļuks dibens un nokarāsies pupi kā tādas izstaipījušās zeķes, pienāks tāda diena, kad no tavas lieliskās karjeras pāri paliks tikai nožēlojams pensiju plāns, pienāks tāda diena, kad viss labais būs palicis pagātnē. Tāda diena jau ir pienākusi maniem vecākiem, bet viņiem esmu es, viņiem vienmēr būšu es, līdz beigām. Un es darīšu visu, kas manos spēkos, lai viņi domātu, ka viņu dzīvei ir bijusi jēga. Un kas būs tev? Nekas. Paskatīsies atpakaļ un ieraudzīsī tikai sūdus.

Fernando sastingst cieši skatoties uz Mercedesu.

MERSEDESA: Mans Dievs..

Mersedesa raud.

FERNANDO: Vai viss kārtībā?

Mersedesa paņem salvetīti un izšņauc degunu.

FERNANDO: Piedod, bet man bija ļoti vienkāršs.

Fernando paņem aploksni, izņem zīmīti un noliek Mercedesas priekšā.

FERNANDO: Man bija jāliek tev raudāt.

Mersedesa izlasa zīmīti.

MERSEDESA: Tu gan esi kuces dēls!

FERNANDO: Bet man ir taisnība, ne?

Mersedesa paņem savas mantas.

Starp citu, mana māte ir mirusi un mēs ar tēvu jau kādus piecpadsmit gadus nerunājam.

Mersedesa viņam uzmet pēdējo skatienu un aiziet.

Fernando paliek viens. Viņš nezina, tieši uz kurieni viņam jāskatās.

Tas ir viss, vai ne? Kas mums tagad jādara? Man iziet vai arī es palieku un gaidu..? Es ievēroju noteikumus, jūs teicāt, ka ja mēs iziesim, tad mūs izslēgs. Nu, tad es gaidu.

Fernando paņem avīzi un sāk lasīt.

Jums jau nav nekas iebilstams, ja pabeidzu avīzi, ne?

Pēc dažām sekundēm, pēkšņi aizver avīzi un pieceļas.

Labi, es tomēr nedomāju gulēt šeit. Mani kāds dzird?

Fernando iet līdz pastkastītei un pasauc tur, it kā tās būtu durvis.

Sveiki! Vai te kāds ir..? Ei, es iziešu uz mirklīti, bet tikai tāpēc, lai redzētu, vai tur kāds ir.

Fernando aiziet līdz dubultajām durvīm. Cenšas tās atvērt, bet nevar.

Kas pie velna...! Ei, šitās neveras! Nejokojamiiiiies, labi?

Fernando aiziet līdz sāndurvīm. Mēģina tās atvērt, bet arī tās ir slēgtas.

Kas tas ir, vēl viena no tām spēlītēm? Vai nav jau gana? Un tagad, ko jūs gaidāt, ka darīšu, - ka izsperšu tās ar kāju?

Fernando aiziet līdz logam un cenšas palūkoties ārā, bet arī logu nav iespējams atvērt.

Ja jūs vēlaties pārbaudīt manu pacietību, tad jūs to tagad darāt. Esmu izdarījis visu, ko man likāt. Tas jau ir mazliet.. par daudz.

Fernando izvelk mobilo telefonu un piezvana.

„Dekia”? Jūs varētu mani savienot ar personāldaļu..? Neviena nav? Ko nozīmē – neviena nav? Es atrodos personāldaļā.. Jā, šeit, ēkā. Es nācu uz interviju. Nu, interviju... Nelieciet atkārtot! Kādam ir jābūt! Pārbaudiet vēlreiz.. Nē, kungs, viņi nav aizgājuši, viņi nevar būt aizgājuši. Es šeit esmu jau vairāk nekā stundu ar vēl trīs cilvēkiem.. Nē, nē, es nezinu, vai jūs mani saprotat. Visi četri, kas šeit bija, nevar būt aizgājuši, jo es vēl joprojām esmu šeit iekšā! Es neesmu aizgājis, jo nevaru atvērt durvis. Biju kopā ar Stefanu Rohasu, departamenta psihologu. Nesakiet, ka nav neviena, ko tā sauc, jo.. Nē, visi četri cilvēki neaizgāja. Kā gan jūs vēlaties, lai tie

būtu aizgājuši, ja es vēl joprojām esmu iekšā? Vai jūs būtu tik laipns un uzkāptu augšā, un atvērtu man durvis, es esmu konferenču zālē vienpadsmitajā stāvā. Vienpadsmitajā stāvā nav nekādas konferenču zāles? Nē, tas nav nekāds joks. Es neesmu Jūsu svainis Mariano.. Vai jūs būtu tik nolādēti laipns un uznāktu tagad pat..
Tu ej dirst!

Noliek telefonu.

Ļoti asprātīgi, nu, ļoti asprātīgi.

Fernando vēlreiz mēģina atvērt durvis.

Par ko ir runa? Paskatīties, kurš nogurs pirmais? Ja pēc piecām minūtēm jūs man nebūsi atvēruši durvis, es saucu ugunsdzēsējus.

Fernando apsēžas.

Starp citu..

Fernando paņem Mercedesas aploksni, atver to un paskatās uz zīmīti.

Tā ir tukša.

Atveras sāndurvis un ienāk Mercedes. Rokās viņai mapīte.

MERSEDESA: Portas kungs.. Piedodiet. Es esmu Nievesa Kalderona, personāldaļas psiholoģe.

FERNANDO: Ko?

MERSEDESA: Intervija ir beigusies. Es jūs iepazīstināšu ar saviem kolēģiem.

Ienāk Karloss un Enrike, plati un sirsnīgi smaidot. Arī viņiem rokās ir mapītes.

Migels Garsija. Stefans Rohass.

KARLOSS: Priecājos iepazīties!

ENRIKE: Priecājos!

Klusumā sarokojas. Fernando nezina, ko teikt.

MERSEDESA: Arī viņi ir departamenta psihologi. Es saprotu, ka jūs esat pārsteigts. Apzinos, ka šī nav ierasta sistēma.

FERNANDO: Bet.. Cik spēcīgi.. Ei, ļoti labi, vienu mirkli par to iedomājos, bet pēc tam.. Nu, labi, pēc tam šaubījos un ne... Ja šis būtu ildzis mazliet ilgāk, es jūs būtu pieķēris.

MERSEDESA: Salīdzinoši nesen sākām izmantot šāda veida pārbaudījumus. Tas ir tests, kuru attīstīja Īsajs Grenholms, zviedru psihologs, mūsu centrālās Stokholmas

filiāles personāldaļas priekšnieks. Tas ir veidots, lai novērtētu kandidāta atbildes dažādās emocionālās situācijās. Tas ir tas, ko viņš dēvē par „kreatīvo inteliģenci”.

FERNANDO: Nu, *baigais* tas Grenholms...

MERSEDESA: Neuztraucieties, ka neuzminējāt, kas mēs esam. Tas netika vērtēts.

FERNANDO: Bet.. Es nesaprotu, tu.. Jūs teicāt, ka strādājāt „Reventālā” un pazināt cilvēkus no turienes.

KARLOSS: Es agrāk strādāju „Reventālā” un vēl joprojām pazīstu daudzus.

FERNANDO: Jā.. Ļoti labs – tas par to dzimuma maiņu. Es tam noticēju.

KARLOSS: Paldies.

FERNANDO: Un tas par mirušo māti.. Tas viss nozīmē, ka es dabūju darbu, vai ko?

MERSEDESA: Ir arī citi kandidāti.

FERNANDO: Ā, jā.

MERSEDESA: Bet.. Katrā gadījumā varam jūs paziņot, ka mēs esam.. patīkami pārsteigti.

FERNANDO: Es darīju to, kas man šķita atbilstošs, lai sasniegtu katra pārbaudījuma mērķi.

MERSEDESA: Ne, nē, jūs bijāt.. vienreizējs. Piecpadsmit dienu laikā mēs ar jums sazināsimies, lai paziņotu mūsu lēmumu.

FERNANDO: Vai esam beiguši?

MERSEDESA: Jā, esam beiguši. Es ceru, ka jūs pārāk netraucēja tas, kas šeit notika.

FERNANDO: Nē, nē. Nekādā ziņā.

ENRIKE: Kā jau varat nojaust, viss ir konfidenciāls. Secinājumus, ko izdarīsim par pārbaudījumiem, paliks starp mums un tiks izmantoti tikai iekšējai lietošanai.

FERNANDO: Jā. Tātad varu iet?

MERSEDESA: Jā.

FERNANDO: Nu tad.. Uz redzēšanos!

MERSEDESA: Uz redzēšanos. Un paldies!

Fernando ar visiem trim sarokojas un dodas uz durvju pusi.

FERNANDO: Ļoti labs.. Šis viss.. Ļoti labs.

Fernando aiziet.

MERSEDESA: Nu, aiziet, pirmie iespaidi!

ENRIKE: Es viņu neatmestu.

KARLOSS: Viņš nedemonstrēja līdzjūtību nevienā no situācijām, bet tas principā arī nav slikti.

ENRIKE: Salīdzinājumā ar citiem, man šķiet, ka mums viņš ir jāpatur prātā.

MERSEDESA: Nu, lūdzu... Jūs runājat nopietni? Viņš taču ir viens nožēlojams tipiš!

ENRIKE: Es nedomāju, ka viņš ir nožēlojams. Varbūt mums vajadzēja viņu atstāt ilgāku laiku vienu pašu. Protokolā šim pārbaudījumam tiek piešķirta ļoti liela nozīme.. Viņš izturēja daudz vairāk nekā lielākā daļa. Viņam ir reti spēcīgs raksturs.

MERSEDESA: Kā tu vari izdarīt šādus secinājumus?

KARLOSS: Nu, nevajag pārspīlēt. Ir grūti viņu *salauzt*, bet es neteiktu, ka viņš ir no tiem, kas pacieš jebkāda veida spiedienu.

ENRIKE: Nelienu galvu ķīlā par viņu simtprocentīgi, bet es dotu apstiprinošu vērtējumu.

MERSEDESA: Stefan, tu mani pārsteidz.

ENRIKE: Kāpēc?

MERSEDESA: Tāpēc, ka ir skaidrs, ka viņš nav ne tuvu tam, ko meklējam.

ENRIKE: Mēs meklējam stipru, par sevi pārliecinātu cilvēku, kas izturētu spiedienu, tādu, kurš nepiekāpjas.. Šis tāds ir.

MERSEDESA: Stiprs? Tu domā, ka šitas ir stiprs?

ENRIKE: Jā.

MERSEDESA: Tu arī?

KARLOSS: Nu.. Es to nedēvētu par stipra vīriešu prototipu.. Bet arī vājš viņš nav.

MERSEDESA: Nu, lūdzu.. Nespēju tam noticēt! Ja pēc tā visa, kas šeit notika, jūs vēl joprojām to nespējat saskatīt, es nesaprotu, kāpēc mēs taisām šādus pārbaudījumus.. Tūlīt redzēsīm, cik viņš ir stiprs.

Mersedesa aiziet līdz sāndurvīm, tās atver un runā.

Luiss? Paziņo uzņemšanai, lai pasaka Portas kungam, lai uznāk augšā.

ENRIKE: Ko tu gribi darīt?

MERSEDESA: Šādi jums būs mierīgāka sirds. Tūlīt redzēsiet, vai viņš ir tik pārliecināts par sevi un vai pacieš jebkādu spiedienu. Kad viņš uznāks, izvilksim visus tos sūdus. Bet visus! Un ja izturēs, ja cīnīsies, tad es atzišu, ka jums bija taisnība un par to padomāšu.

ENRIKE: Tu viņam teiksi.. patiesību?

MERSEDESA: Jūs man piebalsojiet! Ja viņš aizstāvēsies, tad jums apsolu, ka ņemšu savus vārdus atpakaļ. Nē, vēl vairāk, ja pēc tā visa, ko viņam teikšu, viņš paliks un mums skatīsies sejā, tad es atzīšu savu kļūdu un viņu virzīšu uz amatu. Ka es jums saku!

ENRIKE: Tu esi ļoti pārliecināta.

MERSEDESA: Pilnīgi. Bet bruksim viņam virsū bez atkāpšanās ceļa. Visi trīs. Esmu pārliecināta, ka tad, kad beigsim, viņš piecelsies un aizies. Ja, protams, nesāks raudāt..

ENRIKE: Bet ko tu domā viņam teikt?

MERSEDESA: Visu. No A līdz Z.

ENRIKE: Bet...

Zvana pie durvīm. Visi trīs uz brīdi saskatās.

MERSEDESA: Iekšā!

Fernando ienāk.

FERNANDO: Man teica, lai uznāku..

MERSEDESA: Jā, apsēdieties, lūdzu.

Fernando apsēžas.

Mēs pārrunājam un domājam, ka nav vērts gaidīt piecpadsmit dienas. Patiesībā mums viss ir pilnīgi skaidrs.

FERNANDO: Ā, jā?

MERSEDESA: Jā, šis amats nav domāts jums. Un mēs visi esam vienisprātis. Miguel?

KARLOSS: Pilnībā. No manas puses pat nav jēgas to apdomāt.

MERSEDESA: Stefan?

ENRIKE: Nē, nē, būtu liela kļūda jūs pieņemt darbā.

MERSEDESA: Man ļoti žēl. Domāju, ka ir labāk, ka jūs to uzzināt tagad. Tādā veidā nelolosiet veltas cerības.

FERNANDO: Bet..

MERSEDESA: Gribat kādu paskaidrojumu? Nu, tad es jums to sniegšu. Šie pārbaudījumi, ko jums uzlikām, bija veidoti saistībā ar jūsu dzīvesgājumu. (*Mersedesa ielūkojas papīros savā mapītē*) Mēs zinām, ka pēc jūsu mātes nāves jūs gadu bijāt bez darba. Jūsu depresija ilga..

ENRIKE: Desmit mēnešus.

MERSEDESA: Tā ir taisnība, ne tā?

FERNANDO: Jā, bet..

MERSEDESA: Vai jūs vēl joprojām lietojat medikamentus?

FERNANDO: Nē.

MERSEDESA: Jūsu slimības lapa uzņēmumam izmaksāja sešdesmit piecus tūkstošus eiro.

ENRIKE: Mēs zinām, ka bijāt precējies un ka jūs sieva jūs pameta. Tika noteikts drošības līdzeklis par netuvošanos. Vai tā ir?

FERNANDO: Labi, jā, bet tiesā..

KARLOSS: Jūs visu šo laiku esat melojis.

ENRIKE: Jūs mums jau teicāt, ka darījāt visu, kas šķita atbilstošs, lai veiktu pārbaudījumus, un mēs to novērtējam, bet..

FERNANDO: Nu, *paga, paga*.. Mana sieva..

KARLOSS: Nemelojiet mums vairs! Mēs runājām ar jūsu bijušo sievu.

FERNANDO: Ko?

ENRIKE: Pieļauju, ka varat iedomāties, ko viņa mums pastāstīja.

FERNANDO: Es nezinu, ko viņa jums būs pastāstījusi, bet..

MERSEDESA: Cepuru spēlē jūs nevarējāt izvēlēties. Mēs jums atstājām bīskapa galvassegu. Zinām, ka divpadsmit gados iestājāties draudzes skolā, un zinām, kas notika.

FERNANDO: Bet es esmu no Burgosas, un tur tas ir ierasti..

MERSEDESA: Un visbeidzot zinām, ka jums ir homoseksuāls brālis, ar kuru neuzturat nekāda veida kontaktu.

FERNANDO: Arī ar viņu jūs runājāt?

MERSEDESA: Protams!

FERNANDO: Tas, ka es nerunāju ar savu brāli, nav tāpēc, ka viņš būtu homoseksuāls, bet gan tāpēc, ka tad, kad nomira māte, viņš..

MERSEDESA: Labi, nevienā no situācijām, ko izveidojām, nav bijusi nekādas vēsmas no empātijas.

FERNANDO: Empa... kas?

MERSEDESA: Varētu šķist, ka jūs neļaujat ietekmēties personīgu motīvu dēļ, bet.. Bet tik viegli bija ieraudzīt jūsu nodomus! Mums bija jāslēpj smaids vairākos gadījumos. Kas par runas manieri.. Izraisījāt diezgan lielu žēlumu..

FERNANDO: Kā jūs to visu uzzinājāt?

MERSEDESA: Bet tas, ka mēs jūs nepieņemam darbā, nav tādēļ.. Vai jūs zināt, kas ir bumeranga efekts?

FERNANDO: Bumeranga.. Nu, labi. Nezinu.

MERSEDESA: Agresivitāte dažreiz var atgriezties atpakaļ. Īpaši jūsu gadījumā. Zināt, kāpēc? Tāpēc, ka tā ir *falša*. Tā nebija īsta. Tā bija ārēja izpausme. Simulācija. Kas varētu notikt ar tādu cilvēku kā jūs kādā darba konflikta situācijā?

ENRIKE: Jūs varat izraisīt vēl lielāku konfliktu.

MERSEDESA: Tādi ir mūsu paskaidrojumi. Un tagad, varam iet. Ja ir iespēja tikt mājās, pirms bērni jau ir gultās, nevēlos tērēt vairāk laika, runājot ar šo meli.

FERNANDO: Paklausieties..

MERSEDESA: Jā?

FERNANDO: Es.. Nē, neko.

MERSEDESA: Ko Jūs domājat, ka mūs piemānīsiet? Jūsu dzīve ir viena liela katastrofa. Personīgajā un profesionālajā sfērā. Un atļaujiet man jums teikt, ka esmu pārliecināta, ka tā arī turpināsiet.

Fernando skatās uz viņiem klusējot.

Mēs nemeklējam labu cilvēku, kas izskatītos pēc kuces dēla. Tas, kas mums ir vajadzīgs, ir kuces dēls, kas izskatītos pēc laba cilvēka.

ENRIKE: Lai būtu vēl skaidrāks. Jūs visu pilnībā *sačakarējat*. Vēl vienu reizi. Un vēl būs daudz tādu reižu, ne tā?

MERSEDESA: Varat mums pateikties, ka tas netiks izpausts ārpus šīm sienām, jo izraisa žēlumu. (*Paskatās pulkstenī*) Ui, ir jau vēls! Esam beiguši. Liels paldies!

Visi trīs psihologi savāc savus papīrus. Fernando turpina sēdēt nekustīgi.

Cikos mums ir rītdien?

ENRIKE: Vakarā. Piecos. Man ir jātēlo nepieskaitāmā dēls?

MERSEDESA: Nē, rītdien ir tā epilepsijas lēkme, un tu esi azartspēļu atkarīgais.

ENRIKE: Ā, jā, jā, tev taisnība, tas ir.. *Okay, okay.*

MERSEDESA: Mēs taču beidzām. Vai arī varbūt jūs kaut ko vēlaties teikt?

Fernando uz viņiem skatās kādu laiciņu un noliedzoši pakrata galvu.

(*Skatoties uz Enriki*) Kas?

ENRIKE: Labi. Tev bija taisnība.

MERSEDESA: Un kas vēl?

ENRIKE: Kā vienmēr.

MERSEDESA: Tas bija skaidrs, bet šādi mums vismaz būs mierīgāka sirds. Nu, aiziet, pa mājām!

Karloss vēršas pie Fernando.

KARLOSS: Arlabvakaru!

Sniedz roku.

Enrikem rokā ir sūkājamo konfekšu paciņa, arī vēršas pie Fernando.

ENRIKE: Ledeni?

Enrike ar Karloss iziet, apspiežot smieklus. Mercedeses arī paspiež Fernando roku.

MERSEDESA: Uz redzēšanos!

Pēc rokas spiediena, Mercedeses iet uz tām durvīm, pa kurām izgāja Karloss un Enrike, un gaida Fernando. Bet Fernando paliek sēžam. Izvelk savu mobilo un zvana.

FERNANDO: *(Telefonā)* Čau, vecīt.. Jā, jā, mēs jau beidzām. Klau, es nākšu, nākšu uz tām vakariņām.. Nē, nē, tieši pretēji, mani pieņēma. Viņi pat gribēja, lai parakstu līgumu, bet pēdējā brīdī pār mani nāca apgaismība, un es viņus pasūtīju dirst.. Tāpēc, ka viņi ir ķerti. Pilnīgi izkūkojuši prātu, ka es tev saku! Mums te uzlika tādus pārbaudījumus! Tu neticēsi, kad es tev pastāstīšu.. Tu esi ar katalāņiem? Jā, jā, jau eju. Nē, nevajag viņus sūtīt ratā. Gaidiet mani, labi?

Fernando izslēdz mobilo. Mercedeses vēl joprojām viņu vēro. Fernando domīgs. Mercedeses viņam pietuvojas.

MERSEDESA: Jūs zināt, kā iziet, vai ne?

FERNANDO: Jā, jā.

Mercedeses iziet un izslēdz gaismu. Zāle paliek apgaismota tikai ar vāju gaismas staru, kas šādā vakara stundā vēl joprojām iespīd pa lodziņu. Fernando turpina sēdēt. Viņš saķer galvu ar rokām.

Tumsa.